

Lucian Dragoș Bogdan

Sub cei trei sori ai Soregaardului

Planeta aparține unui sistem triplu și orbitează o stea galbenă din clasa G, cu linii slabe de hidrogen și metale ionizate. Steaua se află în sistem binar cu o pitică roșie din clasa M, care prezintă linii de oxid de titaniu. Temperatura ei este jumătate din a celei dintâi, iar luminozitatea de treizeci de ori mai mică.

Cele două stele se află într-un sistem triplu cu o supergigantă albastră din clasa B. Aceasta prezintă linii de hidrogen și de heliu, precum și o temperatură și o luminozitate mult superioare celorlalte două. Apusul soarelui roșu se suprapune pentru o foarte scurtă perioadă de timp peste răsăritul celui albastru. Acesta din urmă rămâne singur pe cer până când i se adaugă soarele galben, cu care apune simultan. După o perioadă extrem de scurtă de întuneric deplin, răsare iar soarele roșu.

Prezența simultană pe cer a soriilor galben și albastru crează impresia unei atmosfere galben-verzui. Combinația de galben și albastru produce nuanțe de verde la nivel spectral, ceea ce mă face să cred că unul dintre cei doi sori emite lumină și în spectrul verde. E mai greu de depistat de organele vizuale, dar eu n-am ochi propriu-ziși. Picurii care-mi lubrifiază firele de păr formează o peliculă fotoreceptoare. E mult mai sensibilă decât ochii însoțitorilor mei și, cu ajustările enzimatice potrivite, îmi permite să percep spectrul verde.

Acest sistem format din trei sori reprezintă destinația călătoriei.

Am ajuns pe Søregaard.

Numele meu este Caa-poo și sunt un albein.

*

— Un șomoiog? îl îmbie căpitanul, întinzându-i planta cu efect sedativ.

Tr ew-E refuză cu un gest scurt al unuia dintre brațele sale păroase. Convocarea aceea, adresată doar lui, îi dădea un sentiment de disconfort. Aruncă o privire nervoasă în jur, la cabina căpitanului. Era utilată la limita funcționalității, fără accesorii excentrice.

Căpitanul ridică din umerii superiori și presără pe șomoiog o pulbere rozalie. Contactul cu planta declanșă o reacție de combustie.

Fuioare subțiri de fum aromat se ridicară spre tavan. Căpitanul îl inhală cu satisfacție, apoi își întoarse ochii sclipitori spre Tr ew-E.

— Ai avut o șansă deosebită să te naști în sânul brissilor păroși, începu el meditativ. Ce s-a ales, de pildă, cu ceilalți participanți la misiunea anterioară de pe Søregaard? Omul a murit, arlotul a ajuns în fața Curții Marțiale, masculul fraake este purtat dintr-un ospiciu în altul, iar orscordul și gérleinul sunt plini de datorii și ar fi dispuși să adune gunoiul din spațiu pentru câteva credite...

— Nici eu nu mi-am primit drepturile cuvenite misiunii... îi reaminti Tr ew-E.

Căpitanul ridică teatral mâna inferioară dreaptă.

— Și nu ți se pare normal? Ați ratat o misiune, ba încă ați făcut-o într-un hal fără de hal!

Mai trase un fum, apoi se aplecă conspirativ spre interlocutorul său. Își împreună mâinile inferioare.

— Dar ție ți s-a dat o a doua șansă. Cu creditele pe care le vei căpăta ca urmare a acestei misiuni vei putea să te pui din nou pe picioare. Și – sublinie el – îți vei spăla reputația!

— Dacă totul va ieși bine de data asta! răspunse Tr ew-E la fel de precaut, spre amuzamentul căpitanului.

— Da și nu, iubitul meu Tr ew-E! Vezi tu, prima misiune era susținută de un grup de acționari interesați doar de profit. Când au văzut că totul s-a dus pe râpă au anulat operațiunea și au încercat să-și minimizeze pierderile. De data aceasta însă este vorba despre o acțiune organizată cu capital total – repet, total – al guvernului Confederației Periferice a Brissilor Păroși. Asta înseamnă că avem de-a face cu fonduri de stat care, în cazul în care lucrurile merg prost, vor reprezenta doar un proiect administrat defectuos. Vor cădea capetele câtorva funcționari și atât.

— Eventual, comentă Tr ew-E.

Căpitanul zâmbi.

— Corect, Tr ew-E. S-ar putea ca nici măcar asta să nu se întâmple.

Se lăsă pe spate, cu siguranța celui care mai are încă multe de spus.

— Dar cred că te întrebi ce are de câștigat guvernul

Confederației din toată afacerea asta.

Fusese mai mult o afirmație decât o întrebare, așa încât Tr ew-E tăcu și ascultă.

— Bineînțeles că realizarea unui Contact fructuos cu o altă specie reprezintă o referință deosebită pentru orice civilizație. Ea poate fi folosită în obținerea unei poziții mai bune în raport cu celelalte rase și, mai ales, în cadrul viitoarei Uniuni Galactice. Dar eu vreau să te întreb altceva: ești la curent cu prevederile Cartei 45.876-13?

Privirea lui Tr ew-E era destul de grăitoare. Negarea murmurată de el trecu aproape neobservată.

— Conform acestei Carte, exploatările de pe un corp spațial revin companiei sau asociației care a finanțat operațiunea. Însă, în cazul în care operațiunea este anulată, exploatările intră în patrimoniul galactic, de unde se vor împărți în funcție de necesități. Asta cu excepția situației în care guvernul unuia dintre participanții la misiune decide să-și reabiliteze cetățeanul și să investească, alături de acesta, în respectivele exploatări...

Tr ew-E ridică mâna stângă superioară, iar căpitanul se întrerupse.

— Vreți să spuneți că noi, participanții la prima misiune pe Søregaard, suntem posesorii dreptului de exploatare al acestei planete?

— Potențiali, sublinie căpitanul. Fără susținerea guvernului propriu – deci nu al altei rase – acest drept nu face nici cât un șomoiog mucegăit.

Căpitanul scotoci prin sertarul biroului și scoase un card roz pe care i-l întinse celui din fața sa.

— Mai exact, iată care este situația în ceea ce te privește: guvernul Confederației îți oferă întregul credit pe care ar fi trebuit să-l obții din partea finanțatorilor primei expediții – recalculat cu toate întârzierile, bineînțeles – o reședință la alegere pe oricare dintre planetele Confederației, împreună cu o rentă viageră și 5% din toate afacerile care vor rezulta din exploatările de pe această planetă!

Tr ew-E rămase mut de uimire. Consultă cu ochii măriți valoarea rentei care i se propunea.

— Fără bătaie de cap – misiuni, eșecuri și alte de-astea! insistă căpitanul. Îți vezi liniștit de ale tale până la sfârșitul vieții, faci ce vrei,

muncești ca hobby...

— Dar de ce ar fi Confederația așa de generoasă cu mine?

Căpitanul chicoti, apoi se făcu și mai comod, cu trei dintre mâini sprijinindu-se pe burtă. Când vorbi, o făcu plin de emfază:

— Spre deosebire de alte rase, pe noi ne interesează ce se întâmplă cu membrii noștri. Îi ajutăm cum putem, iar dacă și ei își îndeplinesc datoria de cetățeni ne străduim să le facem viața cât mai ușoară. Ei, ce zici?

Tr ew-E bătu în retragere. Avea din nou senzația aceea de groază pe care o trăise atunci când văzuse platoul înțesat cu sǝregaarzi. I se părea că lucrurile se mișcă mult prea repede. Nehotărârea lui nu trecu neobservată.

— Știu la ce te gândești, îi întrerupse căpitanul șirul gândurilor. 5% e prea puțin. Sunt perfect de acord cu tine și exact asta am spus și eu în fața guvernanților. Dar ministrul de finanțe mi-a pus în față o balanță cu cheltuielile necesare reabilitării tale, costul misiunii, costurile presupuse de o rentă suficientă pentru a putea trăi fără grija zilei de mâine și mi-a demonstrat credit cu credit justetea acestui procent. Ca să-ți poată acorda mai mult, guvernul ar fi fost nevoit să-ți taie renta. Iar renta, dragul meu, este un lucru pe care-l capeți indiferent ce se întâmplă. Subliniez: indiferent ce se întâmplă!

Se ridică în picioare și, ocolind masa, îl luă pe Tr ew-E pe după umeri.

— Așa că eu zic să nu mai pierdem timpul. Semnează, hai să facem planul de exploatare și, imediat ce aterizăm, ai o echipă pe mână ca să începi treaba!

Tr-ew E înghiți cu greu. Se bucurase că primise un loc în echipajul acestei expediții, după o lungă perioadă în care acceptase tot felul de sarcini idioate și prost plătite. Nu-și pusese niciodată problema că alegerea sa pentru misiune ar fi fost altceva decât o recunoaștere a profesionalismului său. Iar acum, luat ca din oală, se străduia să înțeleagă care erau regulile jocului.

— Și care este rolul meu, de fapt?

— Să găsești resurse exploatabile, dragul meu! Resurse care să ne aducă multe, multe credite! îi trase cu ochiul căpitanul.

Încercă să dea o tentă veselă ultimelor cuvinte, deși nu-i venea să zâmbească. Cariera lui viitoare depindea de rezultatul acestei

misiuni. Îi prezentase foarte detașat situația lui Tr ew-E, dar adevărul era că, în cazul unui insucces, unul dintre capetele care avea să cadă ar fi fost al lui. Până la urmă, oricât de mare i se părea povara lui Tr ew-E – și se citea asta în comportamentul lui – era nesemnificativă în comparație cu cea de pe umerii căpitanul. Dacă misiunea eșua, Tr ew-E și-ar fi primit măcar renta viageră care-i îngăduia să trăiască onorabil până la sfârșitul vieții. În schimb, căpitanul acestei misiuni ar fi fost nevoit să-și asume întregul eșec și ar fi devenit dator pe viață guvernului Confederației, fiind obligat să muncească gratis până la recuperarea pierderilor, pentru o locuință de serviciu infectă și două mese de rahat pe zi.

*

Naveta intră în atmosferă în zona luminată de soarele albastru. Undele tale cerebrale se liniștesc. Frecvența lor se reduce, ceea ce optimizează funcționarea tandemului psiho-simbiot.

— Așa este, Stock! Mă simt de parcă aș fi gata să încep o meditație.

Pentru însoțitorii tăi brissi nu se vede nicio diferență notabilă. Sunt la fel de morocănoși și iritați, atenți la manevrele de aterizare. Extinzi ușor AmbiSimțurile pentru a-i pipăi, dar nu insiști – nu vrei să considere că le violezi intimitatea. Starea lor e una de alienare, de parcă ar fi fost despărțiți de haită, deși între orice doi brissi aflați laolaltă se formează instantaneu o afinitate.

— Poate fi de la radiații, presupui.

Asemenea speculații științifice intră în sfera de competențe a lui Caa-poo. Renunți și te limitezi la ceea ce știi să faci. Închizi ochii, îți acordezi respirația, apoi lași AmbiSimțurile să se extindă ca o mantie vălurită. Undele pătrund în atmosfera planetei și coboară spre structura ei cristalină. E un mediu nefamiliar, a cărui poveste este greu de descifrat pentru un cuplu aspirant. Poate că, după o vreme petrecută aici, AmbiSimțurile se vor sensibiliza îndeajuns pentru a înțelege mesajul acestei planete. Deocamdată, povestea pare scurtă, seacă:

Am văzut alte lumi. Am găsit un bilet de plecare.

Totuși, e un prim pas în comunicare. Știi la ce face referire mesajul receptat – expediția anterioară, soldată cu un eșec în stabilirea Contactului. Faptul că biosistemul percepe acea vizită ca pe un

eveniment benefic crește șansele unui Contact. E nevoie doar de răbdare.

*

Imaginea platoului era tot mai clară. Computerul de bord conducea naveta lin spre sol, asistat de brissii din cabina de comandă. Masivi, blănoși, cu patru brațe și două picioare scurte, cu o coadă flocoasă și un cap asemănător botului unui animal, aceștia era atenți la manevrele finale. Tr ew-E privea transpus cadrul pe care-l mai văzuse cu ani în urmă, în ceea ce-i părea o altă viață. Cu greu își dădu seama că unul dintre colegi vorbea cu el. Reuși să devină atent doar cât să prindă întrebarea:

— Ești aici din cauza Cartei, nu-i așa, Tr ew-E?

Brissul cu mustăți sure îl săgetă pe curios cu o privire tăioasă.

— Habar n-am despre ce vorbești, We er-Y! mormăi el cu jumătate de gură.

— Am auzit că există o Cartă prin care primii exploratori ai unei planete capătă niște drepturi, insistă celălalt.

Ceilalți brissi ciuliră urechile.

— E adevărat, Tr ew-E? întrebă o albinoasă.

— Capeți vreo mină sau așa ceva! nu se lăsă We er-Y.

Tr ew-E ridică din umerii inferiori.

— O să fii bogat? insistă și albinoasa.

— Hei, brissule! îl bătu Fy us-S cu brațul peste spate. Ești tare, zău așa! Sper să nu ne uiți!

Văzând că nu mai are rost să nege, Tr ew-E bătu în retragere.

— Nu e ceea ce credeți. Primesc și eu o cotă parte, dar exploatarea sunt ale statului. Hai să lăsăm asta, avem o aterizare de supravegheat!

Doar el reveni cu atenția la manevre. Fy us-S și albinoasa îl studiau cu o expresie amestecată de admirație și invidie, în timp ce We er-Y nu părea hotărât să cedeze.

— Te-au șantajat, nu-i așa? Te-au pus din nou pe picioare ca să-i îmbogățești...

Tr ew-E se opri din lucru și scrâșni din dinți.

— Haide, Tr ew-E, nu te mai ascunde! Suntem toți în aceeași barcă; nouă poți să ne spui.

— Așa e! Întări albinoasa.

Fy us-S se răsuci de la comenzi și-și ciuli urechile, în timp ce Tr ew-E schelălăi.

— Nu m-au șantajat, începu el fără convingere.

— Au ei metodele lor să nu dea impresia asta! lămuri We er-Y problema. Te fac să ți se pară că ești erou.

— A fost doar o propunere din partea lor, încercă Tr ew-E să pară mai hotărât. Fără mine, oricum nu puteau face nimic. Mi-au plătit partea mea de drepturi și investesc alături de mine aici, pe planetă.

Fy us-S strănută zgomotos, apoi își scutură lațele prinse cu bentițe.

— Și, bineînțeles, deoarece statul bagă grosul este normal să capete partea mai mare! Încheie Tr ew-E explicația.

We er-Y se aplecă înainte conspirativ și mârâi.

— Cât ți-au dat?

Ceilalți îi imitară gestul. Tr ew-E își dresе vocea.

— Eu... eh, în fine... am spus că sub douăzeci la sută nici nu discut, minți el. Și o rentă viageră! accentuă ridicând laba stângă.

— Uau, brissule, da' ești tare! se entuziasmă Fy us-S.

We er-Y se dădu înapoi pe spate cu aerul acela atotștiutor care parcă zicea „eram sigur” și pufni disprețuitor.

— Te-au făcut cum au vrut! Păi ce, ăla e procent?

— Mie mi se pare ok, îi luă albinoasa apărarea lui Tr ew-E.

We er-Y bătu cu pumnii mâinilor stângi în perete.

— Și uite de-aia stăm toți în împuțiciunea asta și facem treburile murdare! Pentru că tot ce ne dau ăia de sus ni se pare ok! Înțelegeam să le rămână lor douăzeci, dar așa...

— Totuși ei investesc... încercă albinoasa să-l atenționeze.

— Rahat! scuiپă scârbit We er-Y. La averile pe care le au ăia de sus e o nimica toată. În plus nu creditele contează, ci dreptul! Iar ăsta-i aparține lui Tr ew-E.

Albinoasa și brissul cu bentițe căzură pe gânduri, studiind argumentele camaradului lor.

— Ai semnat ceva? continuă acesta.

— N... nimic... ireparabil! se codi Tr ew-E.

We er-Y dădu din capul lăţos.

— Bine ai făcut! La întoarcerea în Confederaţie să-ţi iei un avocat şi să-i storci de bani!

— La mine în haită este unul bun, brissule! sări Fy us-S. Te pun cu el pe felie! lătră el.

Tr ew-E scânci abia audibil şi dădu şi el din cap. Naveta se aşează lin pe platoul întins, iar computerul de bord făcu o ultimă verificare de rutină a sistemelor.

— Tr ew-E?

Vocea uşor distonantă a căpitanului se auzi în difuzor şi se suprapuse peste şuieratul de agonie al motoarelor. Brissul apelat aruncă o ultimă privire consolei din faţa sa, verificând încă o dată parametrii aterizării, apoi răspunse apelului căpitanului.

— Anunţă-i pe Caa-poo, pe Allaeus şi pe Stock că am aterizat! solicită acesta.

Fac un zbor de rodaj pe platoul de aterizare, pentru a calibra landerul la condiţiile søreagaarde de mediu. Vehiculul este o structură coraligenă sferică formată din polipi care se înmulţesc prin înmugurire. Între mine şi el are loc un schimb permanent: mă hrănesc cu mucusul secretat de polipi şi-l impregnez la rândul meu cu picurii eliberaţi de corp. Enzimele din compoziţia picurilor mei dau naştere unor reacţii chimice în structura coraligenă. Astfel, landerul dobândeşte proprietăţile necesare deplasării şi interacţiunii cu mediul. Performanţele sale sunt inferioare vehiculelor standard, dar fiabilitatea este net superioară.

N-am nevoie de tehnologii ca să interacţionez cu mediul. Nu există proces fizic pe care să nu-l pot reproduce cu ajutorul unei reacţii chimice.

În zborul de rodaj colectez date despre mediu. Pe baza lor voi face lista enzimelor pe care trebuie să le produc. Ele vor genera în polipi reacţiile chimice necesare unei funcţionări optime a landerului pe această planetă.

Îmi rostogolesc trupul sferic şi blănos prin mucusul care căptuşeşte interiorul. Sporii care compun landerul produc continuu formaţiuni organice nutritive, pe care le absorb prin fiecare fir al blăunii.

Prima zi pe o planetă nouă este întotdeauna epuizantă. Colectez

continuu date. Le prelucrez și schimb corespunzător compoziția enzimelor. În procesul final transfer aceste enzime landerului, ajutându-l să-și ajusteze funcționarea la condițiile de mediu.

Când voi termina de analizat datele, îmi voi corela bioritmul meu cu ciclul zilei søregaarde.

*

Interfonul zumzăi. Căpitanul schimbă rapid imaginea de pe consolă și deschise ușa. Privind atent în stânga și în dreapta, We er-Y intră în încăpere.

Căpitanul miji ochii și-l scrută pe noul intrat, încercând să ghicească ce-l aducea acolo. Îi făcu semn să se așeze și-l îmbie cu un somoiog, pe care astronautul nu-l refuză. Ritualul aprinderii somoiogelor făcu să se mai scurgă câteva clipe, destinzând atmosfera.

— Căpitane – începu We er-Y – nu vreau să-ți faci o impresie greșită despre mine, dar știi că-mi place să fiu întotdeauna corect. Sunt un briss păros de nădejde și vreau ca lucrurile să se desfășoare mereu bine, astfel încât toată lumea să fie mulțumită.

Căpitanul îl studie mai departe tăcut printre rotocoalele de fum, căutând să pătrundă înțelesul cuvintelor.

— Mai exact, este vorba despre anumite... hai să le zic „probleme” apărute în cadrul acestei misiuni.

Căpitanul ciuli urechile. Erau îndeajuns de multe probleme în premisele acelei misiuni; nu avea nevoie de altele.

— Mă refer la... Tr ew-E, coborî brissul glasul. Comportamentul lui mi se pare... inadecvat.

Căpitanul se înnegură și-și dresе glasul. Cu mâna dreaptă inferioară își scărpină coapsa păroasă, apoi întrebă răspicat, pe un ton calm:

— De ce consideri acest lucru?

We er-Y se așeză mai confortabil în fotoliul pe care stătea, lăsând capul pe spate.

— Păi, nu știu dacă e înțelept ca Tr ew-E să comenteze în gura mare prevederile Cartei. Adică, știm cu toții condițiile misiunii de față, dar... chiar să comenteze în gura mare... știi... sunt anumite lucruri nu neapărat confidențiale, dar...

— Am înțeles ce vrei să spui! îl întrerupse căpitanul, cuprins

brusc de interes. Și cam ce a spus Tr ew-E despre asta?

— Bine, nu cine știe ce, dar s-a tot lăudat cu drepturile lui, cu faptul că a făcut guvernul Confederației să-i mănânce din palmă. Că guvernul a vrut să-i dea șaizeci de procente, dar el a spus că sub optzeci nici nu discută și, când le-a prezentat informații că rasa orscordă vrea să fie prima care-și reabilitează participantul la misiune, guvernul a fost obligat să cedeze...

Chipul căpitanului era o combinație de furie mocnită cu uimire.

— A spus... dezvoltat așa ceva?

— Da. Și s-a tot lăudat cu cât va fi el de bogat și cum va pune condiții în continuare pentru fiecare mină deschisă pe Søregaard... Știi, nu vreau să apar într-o lumină nefavorabilă, dar sunt un bun cetățean briss și nu mi se pare normal să se facă tam-tam pe asemenea teme. Fy us-S și Og du-P, îi știi cum sunt, mai... slabi! Îl privesc acum ca pe un erou.

Căpitanul își mușcă buzele.

— Am înțeles, We er-Y și mulțumesc pentru că mi-ai relatat aceste lucruri. Ține-mă la curent în continuare și... nu vei regreta! accentuă el ultimele cuvinte.

Brissul se ridică de pe fotoliu și se înclină slugarnic.

— Mulțumesc pentru bunăvoință, dar fac asta doar pentru că sunt un bun briss.

— De acord, de acord! Dar un bun briss trebuie... apreciat! încheie căpitanul cu un zâmbet.

We er-Y salută scurt și apoi se îndreaptă spre ieșire, în timp ce căpitanul se lăsa pe spătarul fotoliului. Tocmai mai apăruse încă o necunoscută în ecuația complicată a acelei misiuni. Pentru a-și alunga gândurile negre, verifică rapoartele legate de specialiștii în Contact pe care-i adusese pe Søregaard. Albeinul părăsise naveta la bordul landerului său coraligen. Cuplul om-nihr își stabilise tabăra în peștera despre care expediția anterioară menționase că adăpostea søregaarzi.

Simțea nevoia încă unui șomoiog, care să-l liniștească.

*

Pl on-C își face datoria cu conștiinciozitate. Deși atât tu, cât și Caa-poo i-ați refuzat serviciile, el își vede de atribuțiile lui. A programat o dronă și a pus-o pe urmele landerului în care călătorește

albeinul, iar pentru tabăra ta a ordonat realizarea unui cordon de siguranță. Munca este dificilă și de durată, iar brissii au fost nevoiți să lucreze și în afara perioadei care le convine. Preferă perioada galben-verzuie. Lumea care se naște sub soarele roșu le exacerbează instinctele primare, făcându-i irascibili și greu de stăpânit.

Ție îți induce o stare de liniște prezența solitară a soarelui albastru. Lor le amortește simțurile și le alimentează psihozele. De când a răsărit soarele roșu, nervozitatea lor a devenit tot mai vizibilă. Nici ție nu-ți place, așa încât nu te aventurezi să-i sondezi – nici nu vrei să le inflamezi și mai mult biocâmpurile supra-excite. E de ajuns că simțurile tale sensibile le detectează iritarea, tendința de a fușeri lucrurile și de a pleca cât mai repede spre adăpostul navei.

Pl on-C, șeful securității, este un individ puternic. Își poate inhiba instinctele și temerile ancestrale pentru a se concentra asupra sarcinilor pe care le are de îndeplinit. Știe și el care este starea de spirit a echipei, prin urmare începe să-și exercite tot mai mult autoritatea poziției în fața subalternilor. Ordinele sale sunt acum lătrături scurte, amenințătoare, dublate din când în când de fluierul cu ultrasunete. Acesta are un efect dureros asupra brissilor, aproape tangibil. Interesant este faptul că, deși este tot briss, Pl on-C pare mai rezistent la sunetul lui.

— Are antrenament special, comentezi.

Când ultimele dispozitive ale cordonului de siguranță sunt așezate la locul lor, iar instalația este testată, Pl on-C vine să te întrebe dacă mai poate fi de folos cu ceva. Chiar dacă ar mai fi, n-ai putea să ceri nimic echipei terorizate care stă la câțiva pași distanță și privește tot mai neliniștită în jur. Empatia crescută te împiedică să abuzezi de cei din jurul tău și-ți induce dorința de a-i ajuta, în măsura în care acest lucru îți stă în putere. Îi mulțumești pentru amabilitate.

— Dacă mai apare ceva, te anunț.

Pl on-C insistă să faceți schimb de protocoale, astfel încât – în cazul unei urgențe – să-l poți apela direct pe el, fără intermedierea echipei de la bord. Apoi, cu strigăte scurte și răgușite, își adună echipa și o trimite spre navetă. Ordinul său are efectul unui energizant – brissii se revigorează subit, își adună lucrurile și pornesc într-un marș frenetic spre ieșirea din peșteră. Nuanțele de violet care se întrevăd prin găurile din tavan îți indică faptul că soarele albastru a răsărit și el,

iar asta îți dă curaj să apelez la AmbiSimțuri. Ele te informează că echipa a străbătut Culoarul Albastru și menție un ritm alert pe platoul de aterizare. Te așezi în poziția clasică de meditație.

— Iar acum, Stock, după ce ne-am făcut încălzirea, hai să folosim AmbiSimțurile la capacitatea lor maximă!

*

Cei șapte brissi părăsiră naveta. Arătau caraghios în costumele lor cu contragreutate care-i făceau să se legene ușor în timpul mersului. Doi dintre ei se desprinsesă de grup, mergând mai repede, în timp ce ceilalți patru rămaseră să instaleze circuitul video de supraveghere.

Iar asta ne va lua toată perioada verde a zilei, estimă Tr ew-E. Ne-ar fi prins bine viteza și energia lui Dovol.

Oftă, în timp ce urmărea instrucțiunile privind așezarea primului set de antene. Își amintea aterizarea precedentă de parcă avusese loc cu câteva zile înainte. Masculul fraake îl avertizase atunci despre riscul expunerii la o atmosferă insuficient testată.

— *Cunosc pe cineva care a stat în carantină ani la rând pentru că s-a expus într-un mediu care nu fusese în întregime analizat. N-a avut nimic până la urmă, dar nici întreg la minte nu mai era după ce i-au dat drumul!* spusese acesta.

Tr ew-E zâmbi amar la ironia sortii. Când băștinașii atacaseră, tocmai casca lui Dovol se crăpase, expunându-l la atmosfera søregaardă. Ultima dată când îl vizitase – cu puțin timp înainte de misiune – masculul fraake era cu moralul la pământ. Zilnic avea parte de analize, fiecare repetată la intervale regulate. Tr ew-E se temea că Dovol avea să se procopsească cu o sumedenie de maladii, toate provenite pe cale psihică. Ultimele vizite îi arătaseră un mascul fraake depresiv, care începuse să se gândească la sinucidere.

Solul dur bocănea surd sub tălpile cu contragreutate ale astronautilor, ridicând nori mici de praf fin, turcoaz. În ciuda aparenței de cristal, pământul avea o consistență stranie: se desfăcea ușor în fața tânăcopului reglabil și apoi se strângea pe piciorul metalic al antenelor. Părea un aluat nedospit care lua forma recipientului.

În escapada precedentă realizaseră un cordon de protecție în jurul taberei pe care și-o instalaseră în peșteră Allaeus și Stock. Acum străbăteau platoul de aterizare, plantând antene. În periplul lor trecură

pe lângă un crater deasupra căruia plana o ceață verzuie, asemănătoare unei emanații de gaz otrăvitor. Părea o poartă către altă lume, iar Tr ew-E se întrebă dacă nu cumva, intrând în acea ceață, ar fi pășit în trecut. Poate i-ar fi văzut pe căpitan, pe de Fon și pe Gu'h-sss cum aleargă spre scuterul cu care Sanders și Dovol fugeau de sǝregaarzii furibunzi.

Fantomele trecutului nu încetau să-l bântuie.

Lucrul se desfășură destul de repede până când ajunseră la Culoarul Albastru. Consistența acestuia le dădu de furcă, îngreunându-le misiunea. Tr ew-W ciocăni precaut peretele în care erau încastrate vinișoare cu forme interesante. Lovi apoi cu mai multă putere, reglând forța târnăcopului, până obținu o gaură mică din care porneau zeci de crăpături ramificate. Puse mâna pe stratul exterior care se descuamă, lăsând locul neted.

Nici colegii săi nu avură mai mult succes, așa încât se adunară cu toții la un loc pentru a ține o scurtă ședință.

— Nu putem monta antene fixe aici.

Observația lui An ce-H era superfluă. Cu toți constataseră acest lucru.

— Dacă face o gaură mai adâncă folosind o mini-foreză? Am putea monta telescoape la ghearele de prindere ale antenelor, ca să le ancorăm mai adânc.

Tr ew-E își desfăcu geanta pe care o purta agățată de pulpa piciorului drept. Scoase mini-foreza și reglă intensitatea și lungimea razei laser. Când o porni, bâzâitul slab al motorului se amplifică din cauza ecoului. Lucrurile părea că merg bine – raza pătrundea contant în suprafața dură. Apoi, brusc, o izbucnire luminoasă aproape că-l orbi. Scăpă mini-foreza și păși în spate, împiedicându-se. Căzătura dureroasă îi salvă viața – mini-foreza explodă, iar o bucată din motor trecu razant pe deasupra căștii. Doi dintre camarazii săi, aflați mai aproape, se repeziră să-l ridice.

— Ești bine? îl întrebă St ap-A.

În glasul ei se citea îngrijorarea. Aflat încă în stare de șoc, Tr ew-E mormăi indecis.

— Ce-a fost asta?

— În cazul în care mini-foreza n-avea vreo defecțiune, cred că s-a produs vreo reacție cu un element din compoziția peretelui.

An ce-H continua cu explicațiile redundante. Tr ew-W își recăpătă suflul și privi critic bucățile mini-forezei, împrăștiate în Culoarul Albastru. Unele dintre ele ricoșaseră din pereți și fuseseră aruncate departe.

— Deocamdată trebuie să găsim o soluție provizorie, comentă. Vom folosi antene mobile.

— Sunt instabile, observă Fy us-S.

— E tot ce avem.

Antenele cu pricina erau destul de mari și foloseau un dispozitiv care se baza pe efectul Coandă pentru a fi atrase de suprafețele dure. Instabilitatea, fragilitatea și costul făcea din aceste antene un produs de nișă, dar în situații ca aceea își dovedeau utilitatea. După perioada de derută, echipa se organizează din nou și reîncepu lucrul. Tr ew-E luă un fragment desprins din perete și-l îndesă în recipient. Faptul că pereții culoarului își păstrau culoarea albastră indiferent de soarele de pe cer era o proprietate pe care-și dorise s-o studieze și cu ocazia precedentei descinderi pe Søregaard.

Culoarul era lung de aproape un kilometru și cotea de câteva ori, astfel încât astronauții se văzură nevoiți să realizeze calcule minuțioase pentru ca materialul compozit al pereților să nu ecraneze transmisia.

La capătul culoarului îi aștepta sala în care-și făcuseră tabăra Allaeus și Stock. Aceasta era izolată de un material transparent, care permitea observațiile din și spre ea. Omul era întins într-un sac de dormit – un lucru care ținea mai mult de confortul psihic decât de cel fizic, deoarece tabăra era izolată termic. Partenerul său, tăcutul și misteriosul nihr, stătea la fel de impasibil ca pietrele din jur. Tr ew-E nu putea spune dacă doarme sau e treaz – Stock era mereu tăcut și se mișca asemenea unei umbre.

Cuplul om-nihr îl fascina. Ca orice briss avea prezent instinctul comuniunii, al afinității. Dar faptul ca două ființe aparținând unor rase diferite să stabilească o legătură telepatică și senzorială la un asemenea nivel i se părea de domeniul fantasticului. Două ființe care acționau ca una singură. În timpul călătoriei, brissul îl descususe pe om cu privire la partenerul său și aflase că Stock vedea, auzea, simțea și înțelegea tot ce se întâmpla în jurul său, dar comunica doar cu Allaeus, prin telepatie.

— *Care e relația dintre voi?* întrebuse Tr ew-E.

— *Eu sunt un fel de extensie a organelor sale de simț, în timp ce el reprezintă pentru mine mediul care-mi permite să-mi folosesc la maxim capacitățile extrasenzoriale. La nivel mental, ai putea spune că reprezentăm o singură conștiință care animă două trupuri. Stock e starea pasivă, iar eu cea activă.*

Simbioza era interesantă, iar Tr ew-E se miră de diversitatea din rândul mării specii a oamenilor. Sanders, omul pe care-l cunoscuse în precedenta expediție, avea mai puțin de doi metri, piele palidă și se baza exclusiv pe rațiune. Allaeus depășea trei metri, întocmai ca Dovol, avea pielea indigo și opera la nivelul simțurilor. Această variație era un semn de evoluție din punctul de vedere al brissilor, care cunoșteau la rândul lor mai multe forme fizice.

Nihrul era o șopârlă bipedă cu față triunghiulară și ochi alungiți, străbătuți de dâre roșietice care-i dădeau un aer de cruzime. Tr ew-E știa că aceasta era doar o iluzie, cel puțin în acele vremuri. Singura urmă de violență de care era capabil un nihr stătea ascunsă între cutele de grăsime de pe burtă, în spatele eșarfei ale cărei falduri se strângeau într-un brâu de oțel. Gnious, vietatea parazită, era un ghem de țepi care se hrănea cu grăsimea din abdomenul nihrului și care, la comanda telepatică a stăpânului său, putea omorî orice se afla prin preajmă. Tr ew-E se întrebă dacă nu cumva acesta era doar un mit menit să țină posibili agresori la distanță de o specie pașnică și amenințată cu extincția.

Înainte de părăsi peștera, Tr ew-E aruncă o privire în jur: părea neschimbată. Chiar și piatra-artefact era la locul ei.

Ziua søregaardă se împarte în trei intervale aproximativ egale. Unul e guvernat de soarele roșu, al doilea de cel albastru, iar al treilea de sistemul binar. Fiecare perioadă presupune schimbări de mediu substanțiale.

Perioada roșie se caracterizează printr-o sporire a activității electromagnetice. Structurile cristaline ale planetei constituie amplificatoare perfecte pentru acest fenomen. Plimbarea efectuată pe platou în perioada roșie scoate la lumină doar o întindere pustie. Solul dur este întrerupt pe alocuri de stânci dezvoltate sub forma unor structuri cristaline aproape perfecte din punct de vedere geometric. Pare un peisaj de pe o planetă moartă. Doar vânturile care bat cu

destulă putere indică prezența unei atmosfere. Periodic se scutură fulgi cristalini care, în lumina roșe filtrată de nori, dau impresia unor pietre prețioase căzut din cer. Temperatura este coborâtă, iar presiunea atmosferică extrem de scăzută. Este evident de ce această perioadă le induce stări depresive unor ființe ca oamenii sau brissii.

Perioada albastră aduce cu ea un fenomen interesant: o ușoară scădere a atracției gravitaționale. Structurile cristaline par să sublimeze la nivelul superficial al suprafeței. Asta duce la o degajare continuă a unor gaze – probabil greu de distins pentru organele vizuale obișnuite. Înălțarea acestora spre nori se face sub forma unor fuioare sau ale unor aglomerări, în funcție de densitatea substanței din care sunt alcătuite. Există o probabilitate mare ca aceste aglomerări gazoase să fi fost confundate cu niște ființe de către expediția anterioară. Dacă este așa, søregearzi vor rămâne o legendă similară fantomelor anumitor culturi.

Perioada galben-verzuie face planeta să semene cel mai mult cu o planetă locuibilă. Temperatura și presiunea atmosferică cresc simțitor, iar luminozitatea este suficient de puternică pentru a permite dezvoltarea planetelor. Sub acțiunea combinată a celor doi sori, anumite structuri ramificate de pe suprafața cristalelor prind viață. Îmi dau seama că sunt licheni de tipul fungilor. Sub acțiunea temperaturii, umezelii și a luminii propice ies din starea de conservare și încep un proces accelerat de acumulare a substanțelor nutritive. În unele crăpături zăresc și câteva inflorescențe, dar nimic nu indică o dezvoltare a florei dincolo de un nivel primar. În ceea ce privește fauna, am zărit doar câteva colonii de viermi inelați translucizi.

În mod evident, pe Søregaard există doar un ecosistem rudimentar. Nu apar nici diversitatea, nici palierele evolutive necesare dezvoltării piramidale până la o formă de viață superioară. Corelate cu observațiile din perioada albastră, aceste lucruri pun sub semnul întrebării posibilitatea existenței unei specii indigene inteligente.

Datele colectate îmi indică faptul că perioada proprie studiilor mele este cea roșie. Îmi solicită cel mai puțin resursele și-mi permite să mă concentrez asupra colectării datelor.

În restul timpului mă voi odihni și voi compila datele culese.

*

— Ai terminat, Tr ew-E?

— Imediat, mormăi brissul.

Verifică încă o dată ce lucrase în ultimele ore. Întocmirea hărții geologice pe baza datelor culese de precedentă expediție îi luase mai mult timp decât estimase. Dintr-un motiv necunoscut, o parte dintre înregistrări suferiseră alterări. Tr ew-E bănuia că acestea se datorau imixtiunii comisiei care anchetase eșecul acelei misiuni. Cine știe ce date preluaseră de acolo sau ce programe-spion folosiseră pentru a decrpta eventuale înregistrări mascate. Bănuia că, prin vreo arhivă secretă, era stocată și înregistrarea originală. Dar el fusese nevoit să se descurce cu materialul clientului, așa cum se prezenta acesta.

Căpitanul, șeful securității și An ce-H așteptau tolăniți pe fotoliile joase, cu șezut larg. Ca de obicei, cel dintâi savura un șomoioag înăbușit cu arome exotice. Pl on-C refuzase să se dedea aceluia obicei ritualic și verifica afișajele de pe brățările care i se întindeau de la încheieturile mâinilor stângi până la coate. Ele îl țineau permanent în legătură cu toate camerele și elementele de securitate cu care împânzise platoul folosit ca loc de aterizare.

— Gata! anunță Tr ew-E.

Peretele cabinei căpitanului se transformă într-un ecran gigantic, pe care se desfășură harta. Tr ew-W folosisese codificarea standard pentru a însemna locurile din care culesese probe expediția anterioară și marcase zăcămintele posibile din zonă.

— An ce-H, ai obținut analiza spectroscopică a sondei plasate pe orbită? Întrebă căpitanul după ce studie harta lui Tr ew-E.

Brissul confirmă și trecu la consolă. O succesiune de comenzi transformă peretele într-o hartă desfășurată a suprafeței planetei Søregaard.

— Nu prea are acuratețe, se strâmbă Tr ew-E.

— Dar detectează unele semnături în compoziția solului, observă căpitanul. Asta ne poate fi de folos

An ce-H focaliză zona platoului și o mări, suprapunând pe ea harta lui Tr ew-E. În cele mai multe cazuri, zonele colorate ale acesteia corespundeau petelor difuze provenite de la sondă.

— Aici se pare că sunt depozite ale mineralelor recoltate de prima expediție, indică An ce-H. Indică locurile în care hărțile nu coincideau: Aici se pare că e doar o aglomerare comună de sedimente, fără ceva reprezentativ.

Toți știau să interpreteze acele hărți, așa încât nu băgară în seamă platitudinile debitate de An ce-H. Căpitanul urmări un marcaj care începea din extremitatea estică a platoului și se continua peste crestele muntoase, până la o câmpie îndepărtată. Aglomerările marcate pe hartă se desfăceau în fuioare care se împleteau aleator la distanțe mai mari, generând noi pete.

— Ce reprezintă codul ăsta? ceru el informații.

— Beriliu.

Palmele celor două brațe superioare plesniră a încântare.

— Asta e o resursă foarte valoroasă!

An ce-H indică o mare întinsă colorată într-o nuanță cenușie.

— Iar aici pare a fi o rezervă de sare de galiu.

— E uriașă! bâigui Tr ew-E uluit.

— Dar e pe cealaltă față a planetei, ieși Pl on-C din mușenie.

— Vom trimite o sondă de explorare.

— Căpitane, pentru a o putea urmări va trebui să mai plasăm câteva sonde pe orbite geostaționare. Nu cred că merită cheltu...

— Dacă nu dovedim că planeta asta e profitabilă din punct de vedere economic, nu va fi meritat nicio cheltuială! Amplasăm o sondă pe orbită geostaționară, iar pe cealaltă o punem să urmărească sonda de explorare. Când va ajunge din nou în aria de vizibilitate a sondei geostaționare, ne va comunica datele culese.

Căpitanul vorbi pe un ton care nu admitea să fie contrazis. Analiză hărțile mai departe și constată, cu o grimasă de dezamăgire, că doar o singură rezervă a platoului merita să fie băgată în seamă. În schimb, înspre vest și înspre nord se vedeau două marcaje a căror dimensiune stârnea interesul.

— Acolo ce se găsește?

— Litiu, explică Tr ew-E.

— Excelent! Să sperăm că estimările sondei orbitale se potrivesc cu realitatea din teren. Se răsuci spre Pl on-C: Avem direcțiile de căutare. Vreau un grafic de explorare după care să putem programa sondele. Vom lucra pe schimburi.

— Voi împărți echipajul pe activități.

— Perfect. Dar, dacă apare ceva neprevăzut, ai dezlegare să iei orice briss din oricare tip de activitate. Securitatea vine pe primul loc!

Căpitanul spera ca temerea eşecului să nu fi răzbătut prin glasul lui. Misiunea anterioară se soldase cu victime, ceea ce făcea acest subiect extrem de sensibil. Pl on-C aprobă scurt, apoi cei prezenți pleacă să-și îndeplinească sarcinile.

*

Ești destul de confuz. Peștera aceasta – locul de întâlnire al sørekaarzilor, după mărturiile expediției anterioare – a rămas pustie după călătoria soriilor pe cer. Dacă este să dai crezare înregistrărilor, perioada albastră ar fi trebuit să aducă cu ea populația locală.

— Crezi că au părăsit aceste meleaguri după cele întâmplate la contactul precedent? Stai un pic pe gânduri și reformulezi: Or fi plecat atunci, după eşecul contactului? Sau or fi fugit speriați când ne-au văzut venind?

Ai venit pe Søregaard extaziat ca un copil mic, așteptându-te să vezi un joc de culori cu care să realizezi o grandioasă simfonie luminoasă. Chiar așa te-ai exprimat:

— *Vreau să fiu dirijorul unei grandioase simfonii luminoase!*

Peștera este pustie. Singurele lumini sunt cele formate de razele care se strecoară prin găurile din tavan. În lipsa altui stimul te așezi în poziție de meditație, cu ochii deschiși și lași cei trei sori ai Søregaardului să se plimbe pe deasupra peșterii. În starea aceea a non-minții în care exiști doar la timpul prezent, succesiunea de lumini se aseamănă cu a unui aparat de fotografiat supraexpus. Conștiința ta înregistrează curgerea unei zile întregi ca pe un prezent etern, iar jocul luminilor roșii, albastre și galben-verzui crează un efect stroboscopic impresionant. În locul unei simfonii luminoase, amintirea ta din starea de conștiință păstrează imaginea unui balet al culorilor.

— Să fi fost supraexpuse aparatele de înregistrare folosite de expediția anterioară? te întrebi gânditor. Să fi interpretat aceste jocuri de lumini ca fiind ființe adevărate?

Nu ți se pare plauzibil. Poate că un membru al echipajului ar fi fost păcălit de acest carusel colorat, dar în niciun caz toți.

— Erau specialiști bine pregătiți. Expediția era condusă de un arlot, șeful securității era un om, iar echipajul cuprindea un fraake. Nu, mă tem că ipoteza asta cade!

Concluzia nu elimină senzația frustrantă a opacității planetei. De fiecare dată când extinzi AmbiSimțurile, deslușești același mesaj,

repetat obsesiv:

Am văzut alte lumi. Am găsit un bilet de plecare.

*

Retras în cabina lui, Tr ew-E reglă aparatele și așteptă efectuarea analizelor. Verifică meticolos parametrii, căutând să analizeze cât mai complet bucata desprinsă din peretele culoarului albastru. Folosea pentru asta un program creat de el, bazat pe grafuri.

Mi-ar fi prins bine ajutorul lui Dovol.

Masculul fraake avea o imaginație deosebită, construind ipoteze din nimic. Multe dintre ele erau fanteziste, dar lui Tr ew-E îi plăcea să introducă în calculele sale orice idee, să acopere o paletă cât mai largă de posibilități. Metodele sale erau lente și eficiența lor se dovedea aproape nulă în cazul problemelor simple, motiv pentru care nu fusese apreciat în cariera de programator. Ceilalți considerau că pierdea vremea cu o multitudine de amănunte irelevante, care afectau credibilitatea rezultatelor programelor sale.

După ce rulă o întreagă gamă de teste, softul conceput de el dădu un rezultat care-l puse pe gânduri. Analiza susținea că materialul din care era constituit peretele culoarului era transparent. Prin urmare, razele de lumină care-l străbăteau făceau să vibreze electronii acestuia și să devină ei înșiși surse de lumină. Emisia se făcea cu predilecție în domeniul lungimilor de undă scurte și, astfel, lumina difuzată de culoar căpăta un aspect albastru-fluorescent.

Își scărpină brațul drept superior, gânditor. În mod normal, această difuzie constituia motivul pentru care, pe unele planete, cerul era albastru. Dar aici cerul își schimba culoarea în funcție de soarele care se ridica deasupra orizontului: era sângerieu, violet, albastru, sau avea o tentă galben-verzuie.

Și atunci, dacă atmosfera nu este mereu albastră, cum de se întâmpla acest lucru cu pereții culoarului? Nu pot fi mai transparenți decât atmosfera...

Calculatorul derulă un set de ipoteze. Una dintre ele puneă fenomenul pe baza unei atmosfere prea rarefiate. Tr ew-E o găsi destul de improbabilă. O alta considera că structurile cristaline de la suprafața planetei reflectau lumina în așa fel încât, focalizată pe lungimea culoarului, creau o iluzie.

Tr ew-E luă bucata de piatră din dispozitivul în care era

analizată și o studiere atentă. Simțea că se învârtă în jurul problemei, iar răspunsul se află chiar sub botul său. *Cum ar gândi Dovol în situația asta?*

Îi lipsea masculul fraake – de fapt îi lipseau toți colegii din precedentă expediție. Nu fuseseră ei extrem de apropiați, dar traiul în acele condiții precare îi obligase la o serie de compromisuri care stabilise o oarecare intimitate. Paradoxal, acum când se afla printre ai lui, Tr ew-E se simțea mai înstrăinat decât atunci. Doar Fy us-S i se părea mai accesibil cu stilul său lejer – ușor naiv, chiar. Tr ew-E puse deoparte bucata pe care o studia și părăsi cabina strâmtă. Coridorul era înghesuit – cel puțin pentru conformația unui briss, a cărui talie joasă și masivă necesita spațiu în care să se rotească pentru a permite deplasarea pe cele două picioare scurte.

Probabil că Allaeus a considerat coridorul prea scund, încercă să se consoleze gândindu-se la necazul altuia.

Cabina lui Fy us-S se afla la trei uși distanță de a sa, pe partea cealaltă a culoarului. Apăsă soneria și așteptă. Văzând că nu primește niciun răspuns, mai încercă o dată, apoi dădu să plece. Un declic îl țintui pe loc. Tr ew-E privi mirat ledul care-i confirma deblocarea ușii. Fy us-S nu ceruse nicio informație despre cine-l vizita. *Dar asta nu e de mirare din partea lui, își dădu seama Tr ew-E și acționă dispozitivul de deschidere a ușii.*

Când pași înăuntru, simți că-l cuprinde amețeala. Într-un colț al micii cabine, jarul mocnea în scobitura unei pietre ritualice, răspândind efluvii de rut. În alt colț, o stație mică își bubuia ritmul de transă – un pic prea tare, lucru care o făcea să sune ușor înfundat. Pe podeaua din material compozit, Fy us-S și Og du-P, albinoasa, se împerecheau frenetic. De pe blana udă, cu șuvițe în neorânduială, picura sudoarea care se adăuga mirosului jarului.

— Hei, Tr ew-E! exclamă entuziasmat Fy us-S, fără a se opri din tăvăleală. Hai și tu!

Albinoasa îl mușcă în joacă de urecea păroasă, apoi mârâi provocator spre musafir, privindu-l cu ochi pofticioși. Tr ew-E ezită câteva clipe, neștiind cum să reacționeze. Nu era în haita lui și, firește, nu putea împărți trupurile celorlalți în virtutea aceluia drept. Dar, câtă vreme cei doi părea dornici ca el să li se alăture, obiceiurile nu-și mai aveau locul. *Și suntem pe o navetă spațială, își dădu seama Tr ew-E. Ce*

relevanță mai au aici tradițiile?

Simțea crescând în el o nerăbdare care-i dădea ghes să intre în joc. Își dădu seama că dezinhibarea lui putea fi rodul substanțelor psihotrope aruncate pe jar, apoi uită de asta. Rămase conștient doar de dorința nestăvilită de a face sex cu colegii săi și se aruncă în hârjoneala lor, amestecându-și trupul în căldura aromată a blănii lor.

Se simțea nemaipomenit. Fy us-S și albinoasa se mișcau fantastic. Gâfâielile și gemetele de plăcere se alăturară curând muzicii ritmate. Ochii împăienjeniți ai lui Tr ew-E se defocalizară. Imaginile începură să se unduiască în jur, la unison cu mișcările trupurilor excitate. Prin pâcla tot mai deasă din jur distingea chipuri familiare.

Dovol? i se adresă el umbrei înalte care părea că se apleacă asupra sa. Într-un colț stăteau retrase impresiile a două siluete – *Căpitane? Sanders?* Ceva părea a se mișca greoi spre stația de unde izvora muzica paradisiacă a simțurilor. *Gu'h-sss? Tu ești?* Orscordul nu răspunse, dar mirosul fin al lui Tr ew-E desluși o aromă familiară printre mirosurile de trupuri asudate și de substanțe halucinogene. *De Fon?* Doar el putea fi – micul gérlein zburător, care întotdeauna lăsa în urma sa o dâră aromată.

Erau acolo. Erau cu el – vechii camarazi – iar Tr ew-E se abandona plăcerii de a se simți binevenit undeva, de a-și găsi viziunea unei haite la care tânjea din copilăria sa.

4.

Soarele albastru și cel galben au apus. Intervalul de întuneric care urmează e singura perioadă în care pot fi zărite stelele. Acesta este extrem de scurt – foarte curând încep să apară irizații roșietice spre est.

Perioada roșie se caracterizează printr-o vreme rece, tăioasă. Pitica roșie care urcă acum pe cer are o luminozitate și o putere calorică scăzută. Landerul este izolat termic de sporii nutritivi și mucusul secretat de polipi.

Acest interval al zilei prezintă cele mai mici distorsiuni. Undele emise de elementele care compun planeta sunt clare, precis delimitate și ușor de înregistrat. Pentru asta nu folosesc dispozitive magnetice, laser sau fractalice. Corpul meu secretă un tip special de enzime care dizolvă stratul superficial al polipilor cu care vin în contact. Pasta rezultată este un mediu perfect pentru imprimarea pe cale chimică a

datelor culese. În procesul de hrănire ingerez această pastă, care se răspândește în trupul meu. Înregistrările devin parte din mine. Le pot accesa cu aceeași ușurință cu care apelez o amintire.

Odată cu acest proces, mă maturizez. În timp, particulele minuscule de polipi își redobândesc consistența. Strat după strat de pastă cu informații se solidifică încet în fluidele corpului meu. Când trupul va fi saturat cu informații, voi fi devenit la rândul meu un polip. Atunci voi fi adăugat la structurile coraligene ale Marii Bariere de pe lumea mea de baștină, alăturându-mi cunoștințele imensei baze de date albeine.

Nu voi mai avea conștiință de sine.

Studiez cu atenție datele culese de prima expediție. Nu mă încred în înregistrările altor rase, dar ele mă pot ajuta să-mi fac o idee de ansamblu cu privire la direcția de urmat. Fiind o misiune de explorare, majoritatea informațiilor se referă la geologie sau la structuri fizico-chimice. Descoperirea civilizației søregaarde a încheiat acea misiune și a făcut necesară trimiterea unor Agenți de Contact. Asta suntem noi – eu și cuplul Allaeus-Stock. Abordăm problema din perspective diferite și, din acest motiv, observațiile noastre se vor completa reciproc.

Datele despre această specie presupus inteligentă provin în principal de la unul dintre membrii precedentei expediții, Dovol. Fraake sunt o rasă predispusă să gândească în afara tiparelor, dar ceea ce am observat până acum mă determină să pun sub semnul întrebării observațiile lui. Datoria noastră, a specialiștilor, este să verificăm toate detaliile până când se constată dacă este sau nu vorba despre un Contact.

Expediția anterioară a identificat trei zone de interes. Una dintre ele este platoul, pe care n-am observat niciun indiciu al prezenței søregaarzilor, cu excepția unui fenomen natural care sugerează o iluzie. A doua este peștera în care s-au instalat Allaeus și Stock. Cel mai logic pas este să pornesc spre cea de-a treia zonă, cea care pare să fi declanșat problemele expediției anterioare.

Ajung la masivul stâncos când soarele roșu s-a ridicat aproape complet deasupra liniei orizontului. Este o structură cristalină de dimensiunea unui munte mic, cu pereți abrupti, crevase și un sistem labirintic de tuneluri ascuns sub suprafață. Vizibilitatea este perfectă.

Sistemul audio-vocal sensibil îmi permite să folosesc eclocația pentru a-l verifica. După cum îmi indică harta acustică, s-ar putea ca înaintarea prin tuneluri să fie dificilă în anumite zone în care acestea se îngustează prea mult, sau în care apar formațiuni stâncoase pe sol.

După primele estimări, voi avea nevoie de mai multe cicluri ale soarelui roșu pentru a-mi asigura trecerea către peștera în care se află sǝregaarzii. Îmi trasez mental un graf pentru a determina operațiunile optime și succesiunea lor. Când acesta este gata, mă apuc de treabă.

*

Rapoartele cerute de comisiile guvernamentale erau extrem de stufoase. Căpitanul bombăni în sinea sa birocrăția excesivă. Își folosisese toate relațiile pentru a fi ales din lista comandanților eligibili ai acelei misiuni. Riscase, era conștient de asta, dar o oportunitate ca aceea nu apărea la tot pasul. Confederația se înhăma rareori la asemenea proiecte, deoarece erau considerate strategice. Prin urmare, treceau printr-un aparat birocratic extrem de stufos și, până se aproba implementarea lor, o altă rasă se angajase deja în realizarea lor.

De data asta conjunctura făcuse ca niciuna dintre celelalte rase să nu fie dornică să-și reabiliteze cetățeanul. Așa încât, după ce proiectul misiunii parcursese istovitorul drum birocratic, se trezise aprobat înainte ca altcineva să fi făcut pasul. Un asemenea eveniment era rar. Căpitanul avusese informatori unde trebuia și apucase să-și construiască la timp sistemul de pârghii și relații care să-l propulseze în fruntea listei.

Dacă izbândește, misiunea îi putea relansa cariera. Și nu numai atât: îl putea îmbogăți. Iar pentru a ajunge la acel deziderat financiar era dispus să completeze orice fel de raport, oricât de stufos sau de idiot s-ar fi dovedit.

Pl on-C ceru permisiunea să intre. Căpitanul securiză raportul la care lucra, apoi îl primi în cabina sa. Sobru și eficient, șeful securității era o persoană cu care căpitanul mai colaborase și în alte misiuni. Știa ce poate și-l aprecia foarte mult. De aceea forțase multe mâini pentru a-l avea alături într-o misiune cu un grad de risc atât de ridicat. Din păcate, asta însemna că lăsase alegerea restului echipajului la dispoziția celorlalți păpușari. Nu-i convenise, dar considera că șeful securității este un element mult mai important în angrenajul misiunii decât oricare altul.

Brissul cu blana vopsită în negru se așează. Smocurile de blană din jurul ochilor, legate și date cu fixativ, îl făceau să pară fioros. Ochii îi erau mereu injectați de la uleiurile iritante pe care le inhala ca să rămână în alertă. Cu o figură impasibilă, așteptă ca șeful său să deschidă discuția – lucru curios în conjunctura aceea, dar specific lui Pl on-C.

— Ce date avem până acum?

Căpitanul caută în biroul nichelat cutia cu șomoioage. Luă unul, îl stropi cu unul dintre parfumurile sale preferate, apoi îl aprinse.

— Depozitul de beriliu a fost confirmat de probele culese de sonde. Este o zonă întinsă, cu relief accidentat, care conține cristale de beril de dimensiuni enorme.

— Perfect!

Căpitanul bătu din palmele superioare, apoi suflă fumul în sus, satisfăcut. Își scărpină gușa care începuse să devină vizibilă.

— Producătorii de nave și de costume spațiale vor fi încântați!

— Există acolo toate varietățile, îi atrase atenția Pl on-C. Cele pure, incolore, dar și verzi, galbene, albastre, roșii, albe...

— Ei, dacă vor oferi un preț bun, ne vom tocmi și cu artizanii! se înduplecă, amuzat, căpitanul. Știu câteva rase care țin la mare preț asemenea pietre prețioase.

Șeful securității nu catadicsi să zâmbească. Rămase la fel de impasibil și așteptă ca superiorul său să-și termine numărul. Apoi continuă:

— Au sosit și datele despre depozitele de litiu. Unul conține cantități impresionante de spodumen, iar celălalt de lepidolit. Sintetizarea litiului din aceste amestecuri va genera cheltuieli importante, dar depozitele sunt suficient de mari ca să renteze.

Căpitanul știa că Pl on-C nu vorbea doar ca să impresioneze. Pentru el erau importante cifrele și eficiența. Bănuia că nu avea prea multe cunoștințe de chimie, dar folosisese programe care-i dăduseră estimări realiste pe baza observațiilor din teren.

— E bine. Industria militară a fost întotdeauna un client serios. Căpitanul ridică sprâncenele stufoase: Galiul?

— Sonda n-a ajuns încă, răspunse laconic șeful securității. Pe traseu am descoperit și alte depozite, mai mici. Le vom studia

importanța înainte de trage o concluzie.

Căpitanul încuviință din cap, mulțumit. Era bine și ce aveau până atunci. Din punct de vedere economic, misiunea se dovedea extrem de promițătoare. Dar întreprinderea aceea mai cunoștea un aspect, mai delicat: contactul cu indigenii presupus inteligenți. Deși nu mișcaseră un deget ca să susțină financiar expediția aceea, celelalte rase din galaxie abia așteptau să sară la gâtul Confederației în cazul în care nu-și îndeplinea obligațiile legate de contactul cu o specie nouă. I se trimiseseră pe cap trei specialiști – un om, un nihr și un albein – și trebuia să le asigure întreaga cooperare pentru a-i ajuta să-și îndeplinească sarcinile. Și, conform protocoalelor semnate de Confederație, indicațiile acestora veneau înaintea oricăror interese economice.

Nu lăsa să se vadă pe chipul său nemulțumirea pentru această stare de fapt. Se mulțumi să întrebe, aparent dezinteresat:

— Ce spun specialiștii?

— Deocamdată, nimic! veni răspunsul izbăvitor. Se pare că fenomenele nu se desfășoară întocmai cum le-a consemnat precedenta expediție. Niciunul dintre specialiști nu are detalii relevante.

— Nimic care să ne afecteze lucrările, sublinie căpitanul aspectul care-l interesa. Asta e bine. Vestea îl aduse într-o dispoziție mărinimoasă: Sper că te ocupi în continuare de siguranța lor. Nu sunt sub jurisdicția noastră, dar nu vreau să fim acuzați că nu dăm și noi o mână de ajutor.

— Mă ocup de siguranța lor întocmai ca și de aceea a echipajului nostru, confirmă Pl on-C. Cu discreție în cazul albeinului, firește!

— Firește! chicoti căpitanul.

Ziua se dovedea a fi una promițătoare, până la urmă. Cu asemenea vești, completarea rapoartelor nu mai părea un chin chiar atât de mare.

*

— Unde greșim, Stock?

Refuzi să accepți că planeta este peste puterile tale.

— Nu există planetă peste puterile AmbiSimțurilor, atragi atenția.

Afirmația ta poate fi valabilă pentru un cuplu experimentat, nu

pentru unul aspirant.

— E prima noastră misiune serioasă, Stock! N-am de gând să ne întoarcem acasă cu coada între picioare! Ce vom spune – că n-am fost în stare nici măcar să trecem de primul nivel de interacțiune al ecosistemului?

Tenacitatea este o calitate a rasei umane. Dar încăpățânarea prostească în fața evidenței nu poate duce la nimic bun.

— Aici te înșeli, Stock! Viziunea asta fatalistă a dus specia ta în pragul extincției. Dacă n-ar fi fost încăpățânarea prostească a strămoșilor mei de a căuta o scăpare pentru voi, demult ați fi devenit doar o pagină moartă a istoriei!

Mâinile tale înmănușate bat darabana pe colțul de aluminiu de la marginea taberei. Știi că domul în care te afli a fost testat și aprobat de Ordinul Dual. Forma sa piramidală și materialul compozit transparent din care este format nu împiedică comunicarea la nivel metafizic. Dimpotrivă, chiar o augmentează.

— Poate e de vină generatorul? indici aparatul greoi și zgomotos care se îngrijește de păstrarea unui ambient propice vieții în interiorul taberei.

Acea sursă de decibeli și elemente poluante ar putea ține la distanță sørregaarzii, dar n-ar justifica incapacitatea ta de a trece de primul nivel de comunicare cu ecosistemul.

Există doar un singur lucru pe care nu l-ai încercat dintre tehnicile învățate la cursurile Ordinului: să te concentrezi asupra unui singur element al mediului, pentru a stabili o punte de comunicare cu el. Prin intermediul lui, există șansa de a găsi cheia către ecosistem.

*

În cabina de comandă era cald. Acțiunea conjugată a celor doi sori aflați acum pe cer ducea, la orele amiezii, la caniculă. Atmosfera coclită îi amintea lui Tr ew-E de un episod petrecut demult, parcă în altă viață. Era cu bunul său prieten Dovol și încerca să pună în funcțiune aparatul de aer condiționat, prea vechi și uzat ca să mai facă față.

Se ridică de pe bancă și se duse spre gura de ventilație. Spre deosebire de aparatul din amintirile sale, acesta mergea ca uns. Dar, cumva, nu era în stare să primenească aerul din cabină.

— E vreo problemă? îl interpelă An ce-H, văzându-l că dă

târcoale aparatului.

— E cald, se justifică Tr ew-E. Am vrut să verific dacă funcționează.

Reveni la locul său, plictisit. Cu gesturi mecanice comută imaginile de pe ecran, făcând un tur al camerelor video de pe platou. Ca de obicei, una dintre camerele mobile de pe Culoarul Albastru intrase într-o buclă de eroare. Verifică în program care era cea mai apropiată echipă de locul cu pricina și o abordă.

— St ap-A, treci te rog și pe la Culoar.

— Altă cameră? pufni femela.

— Da.

Întrerupse legătura și se lăsă pe spate. Privi ceasul și se strâmbă nemulțumit, văzând cât mai aveau din schimb. Și-ar fi dorit ceva acțiune și, în mod ciudat, ajunsese să regrete tensiunea vremurilor de demult, în care platoul se umplea de søreagaarzi. *Măcar se întâmpla ceva.* Acum, ființele translucide păreau că intraseră în pământ. Chiar și peștera cu artefactul era goală.

Specialiștii nu-l contactaseră pentru a-i cere amănunte, dar colegii săi de echipă îl mai trăgeau de limbă. În fața realității și a întrebărilor lor nedumerite, Tr ew-E începea deja să se îndoiască de cele văzute în misiunea precedentă. Când privea înregistrările de atunci se întreba dacă nu cumva acela fusese doar un film proiectat de Dovol din dorința de a-i face să-i creadă teoriile. *Și atunci, cum se justifică accidentul?*

Dar avusese loc vreun accident? Sau scuterul fusese victima unei banale erori de pilotaj? Își luă capul în mâini. Simțea că-și pierde mințile, iar pilulele contra depresiei își făceau tot mai greu efectul. Închise ochii și încercă să se destindă.

Ațipi. În vis, i se păru că ajunsese din nou în modulul vechi, straniu în încercarea lui de a se plia pe necesitățile mai multor specii. Dovol îi molipsea pe toți cu entuziasmul său, Sanders, morocănos, îi reteza elanul, iar căpitanul insista cu respectarea programului. Dincolo de hublouri, søregarzii sclipeau în lumina soarelui ca niște spoturi multicolore. Aplecat peste consolă, Gu'h-sss lucra parcă în transă. Încercă să se uite la ce lucra, dar nu reuși să vadă decât sigla Băncii Comerciale a Confederației.

Ce treabă are un orscord cu Confederația? Tr ew-E încercă să-și

limpezească gândurile și-și dădu seama că dormea cu ochii întredeschiși. Imagini din lumea reală se amestecaseră cu scena din vis. Cineva stătea aplecat deasupra consolei și era în legătură cu banca, dar acela nu era Gu'h-sss.

Era An ce-H.

— Ce faci?

An ce-H tresări la auzul glasului colegului său. Închise imediat protocolul de comunicare și se răsuci spre Tr ew-E.

— Poftim? zâmbi fals.

— Erai în legătură cu Banca Comercială. Ce treabă are ea aici?

În timp ce întreba, accesă rapid jurnalul de comunicații. Toate erau către nava purtătoare de pe orbită, chiar și ultima, care fusese închisă cu câteva secunde înainte.

— Nu știu despre ce vorbești, replică senin An ce-H. Am trimis către navă un raport științific cu ultimele date culese de sonde.

Tr ew-E verifică sumarul transmisiei. Se părea că An ce-H avea dreptate. Se pregăti să închidă rutina de verificare și să-i dea credit colegului său, când îi sări în ochi un non-acces. Putea să fie doar o înregistrare eronată pe care An ce-H o ștersese și rămăsese menționată în sumar. Tr ew-E preferă totuși s-o verifice și, spre surpriza sa, constată că ocupa prea mult spațiu pentru o înregistrare ștersă. Asta însemna un singur lucru: înregistrarea cu pricina fusese codificată sub forma unui non-acces. Codul de decriptare se găsea la celălalt capăt al transmisiei.

Tr ew-E duse mâna la butonul de alarmă.

— Ori îmi spui ce e cu non-accesul ăsta, ori dau alarma!

An ce-H începu să transpire.

— E o eroare de...

Degetele cu gheare boante ale lui Tr ew-E coborâră mai mult. Aproape atingeau butonul.

— E o înregistrare codificată să apară ca non-acces, i-o reteză colegului său. Spune-mi! Acum! sublinie el.

O serie de stări contradictorii trecură pe chipul de obicei impasibil al lui An ce-H. După câteva clipe de luptă interioară, relaxarea mușchilor îi indică lui Tr ew-E că acesta cedase.

— E o notă către Banca Centrală a Confederației, mărturisi el.

— Asta am bănuit. Ce treabă ai tu cu ea?

Mustățile lui An ce-H se zbârliră.

— Sunt... angajatul lor, recunosc reticent.

Mintea lui Tr ew-E lucra grăbită.

— Și pe nava purtătoare este un alt agent. La marginea acestui sistem stelar este o navetă a Băncii. Cel de pe nava purtătoare îi transmite în pachete private informațiile pe care le primește de la mine.

— Și ce informații ai trimis?

— Despre resursele planetei.

Graba cu care răspunse îi dădu de înțeles lui Tr ew-E că spusele colegului său ascundeau un alt sens.

— Aceste date se regăsesc și în restul transmisiei. Ce conține aparte înregistrarea ta?

An ce-H înghiți cu greu. Își linse botul, ezitând, apoi chelălăi scurt.

— Detalii despre depozite nedescoperite de sondele oficiale.

Tr ew-E căscă ochii mari, uimit. Fără a-și dezlipi degetele de pe butonul de alarmă, spuse pe un ton calm:

— Cred că e cazul să-mi spui toată tărășenia de la un cap la celălalt. Mângăie ostentativ butonul: Ascult!

An ce-H încuviință, înfrânt.

— Drepturile de exploatare ale depozitelor descoperite aici vor fi licitate de diverse companii din Confederație. În funcție de importanța lor, se poate ajunge la sume colosale. Banca Comercială vrea să afle despre posibilele depozite care scapă cercetării oficiale și pentru care nu se vor organiza licitații. Drepturile de exploatare ale acestora vor putea fi achiziționate la prețuri mici, deoarece nici nu se va ști dacă ele chiar există sau nu. Nici cât de mari sunt. Vor reprezenta o investiție cu risc.

— Iar tu te afli aici pentru ca Banca să nu riște, ci să meargă la sigur!

— Da, admise An ce-H.

— Și ce depozite au putut scăpa sondelor noastre?

— Cele care nu apar pe analiza spectroscopică.

Chipul lui Tr ew-E se luminează.

— Analiză pe care tu ai propus-o, pentru a eficientiza procesul de căutare! Impresionant!

An ce-H rânji, cu o urmă de mândire care se stinse repede.

— Da. Analiza spectroscopică poate oferi detalii relevante doar despre depozitele care se întind orizontal sub suprafață. Pentru cele care se întind pe verticală, spre adâncurile planetei, este inefficientă. Singurul indiciu pentru acestea erau mostrele culese de misiunea anterioară.

Vorbele lui An ce-H justificau micile erori sesizate de Tr ew-E în înregistrarea provenită de la expediția precedentă. Probabil că el – sau agentul băncii aflat pe nava purtătoare – prelucraseră datele.

— Te-ai bazat pe faptul că, odată descoperite depozite se suprafață, nu vor mai fi căutate și cele de adâncime, din lipsă de timp.

— Întocmai. Însă eu le-am căutat. Am avut grijă să fiu implicat în activități în zonele din care ați cules voi mostre și am verificat în profunzime fiecare loc.

— Și ai găsit ceva?

— Da. Un depozit de diamante care coboară foarte adânc în scoarța planetei.

— Un adevărat giuvaer pentru Bancă! Își permise Tr ew-E un joc de cuvinte.

— O exploatare de adâncime va necesita investiții mari, dar ar trebui să fie extrem de profitabilă.

Odată dezvăluit secretul, An ce-H își recăpătă stăpânirea de sine. Se ridică de la locul său și veni lângă Tr ew-E. Mâinile sale inferioare se împreună.

— Dar... aș vrea ca asta să rămână între noi. Am sperat să rămân nedescoperit, recunosc. Însă ne vom descurca și așa. Spune ce vrei ca să păstrezi pentru tine tot ce ți-am spus.

Degetele lui Tr ew-E șovăiră deasupra butonului. Dacă-l apăsa, toată mascarada s-ar fi terminat. *Dar de ce-aș face-o? Căpitanul și-a găsit depozitele sale, iar Banca pe al ei. Nimeni nu iese în pierdere. Dacă-l dau de gol pe An ce-H, se va schimba doar proporția în care se vor împărți câștigurile între aceiași jucători. Văzându-l că ezită, An ce-H căpătă curaj:*

— Spune! îl îndemnă. Vrei cotă parte din profit? Acțiuni?

Diamante?

Pe măsură ce enumera câştigurile, lui An ce-H îi sticleau ochii. Nici Tr ew-E nu reuşea să rămână indiferent. Derutat, privi în jur în căutarea unui reper care să-l ajute să ia o decizie. Ochii îi căzură pe gura de ventilaţie. Tresări. Amintirile năvăliră din nou peste el.

— Nimic din toate astea, murmură. Se uită în ochii de ambră ai lui An ce-H: Vreau ca Banca Comercială să le ofere cotă parte din profit foştilor mei colegi. Să-i ajute să iasă din impasul financiar în care se află acum şi să-şi relanseze carierele.

— Dar nu sunt brissi, îi atrase atenţia An ce-H.

— Nu, nu sunt. Dar sunt prietenii mei. Nişte prieteni mai puţin norocoşi. Măcar atât le datorez.

An ce-H încuviinţă gânditor din cap.

— O să văd ce pot face.

— Vreau răspunsul mâine, la ora asta! îi atrase atenţia Tr ew-E. Altfel...

Nu era nevoie să-şi încheie propoziţia.

5.

Săpăturile merg destul de greu. Peştera este formată dintr-o rocă a cărei structură pune probleme. Este extrem de friabilă şi fiecare acţiune a dispozitivului de tăiere duce la formarea de fisuri şi crăpături, sau la fărâmiţarea instantanee a unei structuri întregi. Am nevoie de un ciclu suplimentar pentru a produce enzimele necesare care să permită landerului să consolideze peretele rocii. Un alt ciclu îl consum pentru armarea efectivă a diferitelor porţiuni ale tunelului, ca să nu risc surparea tavanului.

În total, trec cinci cicluri ale soarelui roşu în loc de trei, cât estimasem iniţial. Nu-mi place când apar asemenea greşeli, iar asta mă determină să pun şi mai mult sub semnul întrebării datele culese de expediţia anterioară. Deşi bănuiam că nu sunt de încredere pentru cineva aşa de riguros şi meticulos ca mine, nu mă aşteptam să fie atât de incomplete, ţinând cont că era vorba despre o misiune de explorare. Începând de acum voi reveni la principiul fundamental pe care ne bazăm noi, albeinii: când vrei ca un lucru să fie bine făcut, fă-l de la început până la sfârşit.

După ce trec de porţiunile îngustate ale tunelurilor am cale liberă către peştera care, conform înregistrărilor precedentei expediţii,

constituie o aşezare permanentă a sǝregaarzilor. Observaţiile făcute pe platou şi lipsa momentană a oricărei dovezi a existenţei unei populaţii indigene mă fac să rămân circumspect în legătură cu ce aş putea găsi în peşteră. Într-adevăr, expediţia respectivă a avut în componenţă un fraake şi un arlot. Rasa celui dintâi este recunoscută pentru isteţime şi pentru abilitatea de a face conexiuni rapide între diferite idei. Cealaltă rasă posedă o capacitate organizatorică şi administrativă remarcabilă. Prin urmare, cei doi membri ai echipajului pot prezenta destulă încredere pentru un albein.

Observaţiile celorlalţi pot fi ignorate, întrucât aparţin unor rase inferioare. Mă gândesc dacă nu cumva cei doi s-au lăsat induşi în eroare de softul programat de Tr ew-E. Rasa brissilor păroşi abia poate fi deosebită de o adunătură de animale gregare, iar Tr ew-E este mai patetic decât media. Prin urmare, simulările sale prezintă un risc de eroare ridicat. E posibil ca totul să fi fost doar o iluzie amplificată de o simulare defectuoasă.

Rămâne totuşi un semn de întrebare: cum se explică incidentele care au dus la eşecul Primului Contact?

Nu-mi place. Un mediu cu prea mult haos şi incertitudini este un univers ratat, o iluzie, un element subiectiv. Unversul real este ordonat după principii clare, chiar dacă unele dintre ele scapă cunoaşterii noastre actuale.

Trebuie să pun ordine în universul sǝregaard şi asta cât mai repede. Altfel, misiunea aceasta se va desfăşura la fel de haotic ca şi precedenta. Asta va duce la eşec – un lucru inacceptabil pentru un albein cu reputaţia mea.

Landerul înaintează lin prin tunelul devenit deja suficient de încăpător ca să nu mai necesite ajustări. Setez producţia de spori la un nivel ridicat. Voi avea nevoie de multă hrană pentru a susţine efortul intelectual pe care-l presupune munca de acolo. După un ultim cot al tunelului, ajung la destinaţie.

Peştera este goală.

*

Ajunsesese într-un punct mort. Nicio simulare rulată pe marginea bucăţii desprinse din peretele Culoarului Albastru nu dăduse vreun rezultat. Înjură în barba vârstată cu alb.

— S-a întâmplat ceva?

St ap-A verifica stocurile de hrană din cala navei și nu-și ridică privirea de pe afișaj când îi puse întrebarea.

— Am luat o bucată de rocă, explică Tr ew-E. Prezintă niște proprietăți ciudate și am vrut s-o studiez. Din păcate, nu mă dumiresc ce e cu ea.

— Ai încercat să discuți cu albeinul despre asta? În definitiv, el este specialistul științific.

Tr ew-E negă.

— Nu m-am gândit.

Pe briss nu-l atrăgea perspectiva de a aborda mingea aceea lăptoasă și arogantă. Blana lui duhnea înfiorător, iar jegul în care trăia ridica semne de întrebare legate de inteligența proverbială a rasei sale. În plus, era deconcertant să discuți cu o ființă care arăta ca o minge blănoasă. Singurul lucru vizibil pe suprafața ei era o fantă care servea atât ca organ auditiv, cât și ca gură. Lui Tr ew-E i se părea în același timp fascinant și oribil sistemul paralel al terminațiilor nervoase care-i permiteau albeinului să recepteze sunetele care reverberau în canalul auditiv și să le emită înapoi, modificate în conformitate cu răspunsul dorit.

— Dar nu e o idee rea, admise el cu jumătate de gură.

Trebuia să vorbească cu Pl on-C despre asta. Doar cu permisiunea lui îl putea deranja pe Caa-poo. Verifică ce făcea în acel moment șeful securității. Era într-o patrulare în zona de est a platoului, alături de An ce-H. Tr ew-E zâmbi. Lucrurile căpătaseră o întorsătură favorabilă, la care nimeni nu se mai așteptase după eșecul misiunii anterioare. Întâi fusese reabilitat el. Acum, dintr-un noroc pur, găsise pârgă prin care-i putea ajuta și pe ceilalți să ia viața de la capăt. Banca Comercială îi acceptase cererile și, din ce-i spusese An ce-H, pornise deja demersurile de căutare a orscordului, arlotului și gérleinului.

Pentru om n-avea ce face. Murise, iar familia sa primea o pensie de urmaș. În ceea ce-l privea pe Dovol, banii nu-i mai foloseau la nimic. Ajuns o epavă, singura lui speranță era să iasă odată din laboratoarele militare și să-și găsească un loc liniștit în care să-și petreacă ultimii ani ai vieții.

Tr ew-E avu în clipa aceea viziunea unui viitor în care el și Dovol trăiau retrași undeva, într-un loc liniștit. Doi prieteni îmbătrânind

împreună, descurcându-se cu renta viageră a brissului și cu câștigurile depuse cu grijă la bancă.

Ne-am putea retrage chiar pe Søregaard! Își dădu el seama. Dacă planeta se dovedea rentabilă din punct de vedere economic și se stabilea o punte de legătură cu indigenii, mai mult ca sigur că avea să se înființeze o ambasadă. S-ar putea găsi și pentru noi un loc acolo...

Își dădu seama că St ap-A se ridicase de la locul ei și venise în spatele său. Cele patru mâini i se așezară pe umeri și pe spate, masându-l.

— Ești foarte tensionat, toarse ea. Știi ceva? Mai avem câteva minute până ni se termină schimbul. Ce zici să mergem la mine în cabină după aceea și să-ți fac un masaj adevărat? O să fii ca nou!

Ideea era tentantă și Tr ew-E îi dădu curs. După ce ieșiră din tură, se îmbăie și se prezintă la ușa femeiei. Aceasta îl aștepta pregătită cu uleiuri aromate și-l îndemnă să se întindă pe pledul din mijlocul cabinei. Mirosul puternic al țesăturii invadă nările brissului, producându-i o stare de amețeală plăcută. Se relaxă, iar masajul femeiei îl transformă într-un aluat pregătit să ia orice formă ar fi dorit aceasta. Nu protestă când St ap-A deveni mai îndrăzneț și-și prelungi masajul spre zonele intime. Fără să-și dea seama când se întâmplase asta, Tr ew-e se trezi călare pe femela care gemea asudată. Când obosi, femela trecu ea la conducere și nu se opri până nu stoarse din el ultima picătură de vlagă.

Când se lăsă în fund lângă trupul lui epuizat, zâmbea fericită.

— E mai bine acum?

— Da, schelălăi el.

Până și efortul de a vorbi era prea mult.

— Acum că ne-am ocupat de partea fizică, hai să vedem și de restul! Mâna ei delicată se juca pe conturul botului său cu fire albe: Descarcă-ți sufletul! îl îndemnă.

Tr ew-E era incapabil să i se mai opună în vreun fel și lăsă toate gândurile negre și nemulțumirile să iasă la lumină. St ap-A se dovedi o bună ascultătoare și un fin psiholog. Când terminară ședința, Tr ew-E se simțea ca nou.

*

Te uiți atent de jur împrejur, extinzând AmbiSimțurile. Studiezi în treacăt cordonul de siguranță instalat de echipa lui Pl on-C, dar nu-i

dai prea multă importanță. E un instrument folositor pentru protecție, dar nu se ridică la înălțimea sensibilității pe care o dă percepția dezvoltată de simbioza dintre un om și un nihr.

AmbiSimțurile se scurg în josul pintenului stâncos pe care se află tabăra, până la încăperea principală a peșterii. Nu știi ce cauți. Ai mai explorat peștera cu ajutorul AmbiSimțurilor, dar acum tatonezi terenul în căutarea unui element asupra căruia să te concentrezi. Aștepți un indiciu, ceva care să declanșeze semnalul de alarmă al intuiției – o indicație a unui loc diferit de celelalte.

Tragi adânc aer în piept. De undeva vine un miros specific, un fel de ionizare. Niciun raport al primei expediții nu menționează un asemenea fenomen. E firesc. Simțurile psiho-simbiotice trec dincolo de limitele organelor de simț ale unor ființe obișnuite. În plus, filtrele nazale împiedică depistarea mirosurilor. Ceea ce detectezi tu ține de simțul clarolfactiv.

— Ai dreptate, Stock! Ca întotdeauna.

Râzi amuzat. E un fenomen interesant – majoritatea oamenilor care au intrat în psiho-simbioză cu rasa nihr au ajuns, în timp să adopte un comportament destul de copilăros.

Rafinezi AmbiSimțurile, izolând ionizarea de mirosurile din jur. În cele din urmă o legi de piatra-artefact din peșteră. Îți amintești că aceasta avea o mențiune specială în raportul primei expediții. Printre ipotezele funcției sale se numără cea de obiect de cult și cea de hartă tridimensională.

Înconjori piatra cu AmbiSimțurile acordate la un nivel extrem de fin. Îi mângâi exteriorul, căutând să-i simți eventualul biocâmp. E acolo, dar pare impenetrabil, la fel ca întreaga planetă. Explorezi în continuare. Te concentrezi în primul rând pe clarviziune și clarkinezie, pentru a sesiza amprente energetice. Dacă este un artefact, în ea ar fi trebuit să rămână înregistrate părți din biocâmpul celui care a sculptat-o.

Nu detectezi așa ceva, deși există o amprentă energetică. Ascuți la maxim AmbiSimțurile, atingând discret câmpul energetic. Prinzi firul unei linii de câmp și-i urmezi cursul.

— Ciudat... murmuri.

Piatra nu păstrează înregistrarea amprente energetice a vreunei ființe. Nu. Ea este săpată de un câmp energetic necunoscut.

*

Îl acostă pe Pl on-C abia când acesta își termină activitățile de afară. Când reveni la navetă alături de An ce-H, Tr ew-E simți neliniștea emanată de agentul bancar. Îi adresează o întrebare mută din priviri, rămasă fără răspuns. Șeful securității își dezbracă scafandru spațial, în timp ce Tr ew-E aștepta nerăbdător lângă sas.

— Te pot ajuta?

Tr ew-E scoase la lumină recipientul în care păstra mostra de rocă.

— Aș vrea să-i cer părerea lui Caa-poo despre asta.

Pl on-C studie în treacăt bucata albastră.

— I-o duc eu, se oferi. Tocmai am descoperit pe platou indicii ale unor posibile depozite verticale și vreau să le studiez după programul de odihnă.

Cuvintele lui traseră un semnal de alarmă în mintea lui Tr ew-E. Îl căută din priviri pe An ce-H, dar acesta dispăruse. Îl locul lui, în pragul ușii se ivi Fy us-S. În ziua aceea își împletise șuvițele de blană – sau o făcuse albinoasa pentru el – într-un model care amintea de Domul Vegetal de pe Ao-Drideh.

— Am primit mesaj de la sonda trimisă pe cealaltă față a planetei!

Pl on-C se descotorosi și de ultimul crac al pantalonilor și așeză grăbit scafandru în rastel. Luă recipientul din mâna lui Tr ew-E, îl puse sub una dintre subsuori și străbătu cu pași mari culoarul până la cabina de comandă. Anunțat și el – probabil de către We er-Y – căpitanul își făcu apariția, aranjându-și ținuta.

— Ce spune? Întrebă.

— Nu știu, se scuză Fy us-S, așezându-se înapoi la consolă. Acum a sosit.

Rulă secvența de decodificare. Pe ecranul virtual apărură o imagine a regiunii. Locul arăta ca un crater uriaș, cu un diametru de câteva sute de kilometri. Datele tehnice umplură ecranul, iar căpitanul scoase un urlet admirativ.

— Toată coama aceea care înconjoară locul e plină cu depozite de bauxită!

— Iar semicercul nordic conține multe depozite de zinc, arată Pl

on-C.

We er-Y introduse rapid câteva comenzi, iar calculatorul de bord făcu o estimare a rezervelor de galiu din cele două depozite.

— E suficient ca să justifice o exploatare!

— Și asta nu e tot, murmură Pl on-C privind siderat ecranul.

Rareori putea fi surprins de ceva șeful securității. Acum însă era realmente șocat.

— Sigur nu sunt greșite datele? întrebă.

Fy us-S verifică modul în care fuseseră decodificate. Clătină din cap.

— Nu. Ce avem pe ecran sunt chiar datele culese de sondă.

Suprafața de câteva zeci de mii de metri pătrați a craterului era acoperită de o mare de galiu.

— Așa ceva n-am auzit să mai existe pe nicio planetă, rămase sceptic P on-C.

— Aici nu suntem pe o planetă oarecare. Suntem în paradis!

Căpitanul își frecă satisfăcut cele patru mâini. Dăduseră lovitura.

— Propun să celebrăm evenimentul! O sărbătoare în cinstea celor trei sori care ne-au vegheat succesul!

— O nouă sărbătoare în calendarul briss! se entuziasmară Fy us-S și Og du-P. Ne vom ocupa noi de organizarea ei.

Nimeni nu obiectă la o asemenea propunere.

6.

Peștera e pustie și, oricât am cercetat, n-am găsit niciun semn că ar fi fost locuită. În orice așezare, chiar părăsită, rămân urme de alimente, obiecte, sau excremente. Aici nu există niciun semn care să sugereze că, pentru o vreme, a fost locuința unui grup.

Relatările păstrate de la misiunea anterioară vorbesc despre un grup de søregaarzi cu caracteristici speciale, incapabili să se deplaseze pe distanțe lungi și având probleme în focalizare a luminii. Rulez mental toate condițiile de mediu care diferențiază această peșteră de platou. Încerc să-mi dau seama cum s-ar reflecta aici condițiile externe despre care bănuiesc că ar fi putut induce iluzia unor ființe.

Peștera este străbătută de curenți aerieni condensați sub formă de ceață. Nuanța lor este roșiatică, iar viteza de deplasare variază în funcție de soarele care se află pe cer. Desigur, pentru organele vizuale

ale celorlalți participanți la această misiune, peștera apare doar ca un loc întunecat cu vagi irizații luminoase în zona intrării. Enzimele mele asigură o concentrație optimă a substanței picurilor, care operează la fel de bine pe întuneric și pe lumină.

În sol se află mici crăpături – un fel de fose din care, la răstimpuri, se degajă aburi verzi. Am mai văzut un fenomen asemănător – la o scară mult mai mare – într-o regiune a platoului. Când curenții roșii trec de o anumită intensitate, iar emanațiile de gaze verzi ating o anumită concentrație, zonele de confluență ale celor două fenomene produc mici distorsiuni ale încărcăturii electromagnetice a peșterii. Apar regiuni ciclonice și anti-ciclonice, a căror echilibrare duce la fenomene interesante din punct de vedere fizic. Le înregistrez, dar caut să nu transform prea mult din mine în polipi pentru acest fenomen. Mă păstrez pentru altceva.

Caut să-mi dau seama dacă aceste anomalii electromagnetice – vizibile cu predilecție în perioada guvernată de soarele roșu – puteau produce iluziile observate de expediția anterioară. Și pe platou există curenți roșietici sau emanații de gaze verzi, dar este un loc deschis. În peșteră, deoarece locul este închis, are loc o concentrare a lor în zonele de confluență și de aceea e posibil ca așa-zișii sørekaarzi de aici să fi părut diferți. În plus, reflecțiile pereților cristalini pot da impresia că fenomenele rămân captive în peșteră și nu se propagă la distanță.

Este o ipoteză plauzibilă. Studiez fenomenul timp de mai multe zile și, deși nu pare să arate imagini ca acelea ale sørekaarzilor, produce fenomene luminoase interesante. În cine-știe-ce conjunctură, ar fi putut crea iluzia unor ființe.

*

Rapoartele deveniseră o plăcere în noile condițiile. Toate rutinele plicticoase dispăreau în fața succesului evident al misiunii. Depozitele semnalate de analiza spectroscopică realizată de pe orbită se dovediseră reale. Mai mult, ultimul dintre ele era o adevărată mană a astrelor.

Căpitanul aproape că nu mai era atent la datele pe care i le prezenta Pl on-C. Acesta investiga situația unor presupuse depozite verticale, semnalate de probele culese de misiunea anterioară și de verificările făcute pe teren de șeful securității.

— Deja avem cu ce atrage investitorii, îl atenționează căpitanul.

Scopul misiunii noastre a fost îndeplinit. Iar conturile noastre se vor rotunji binișor.

— Dar se pot rotunji și mai mult, observă Pl on-C. Orice zăcământ prospectat de noi ne va aduce un procent din suma licitată. De aceea cred că e util să alcătuim o listă cât mai completă.

Căpitanul râse în surdină.

— Nu știam că ții atât de mult la situația financiară. Te credeam genul dedicat meseriei.

— Meserie pe care o fac pentru a-mi asigura o anumită situație financiară.

Era una dintre rarele dăți de când se știau în care căpitanul surprinse urma unui zâmbet pe chipul blănos al șefului securității. Acesta dispăru la fel de repede precum apăruse.

— În plus, lucrurile se complică dacă se descoperă că specia indigenă este inteligentă.

— Raportul misiunii anterioare așa presupune. De aceea a trebuit să luăm cu noi specialiștii, oftă căpitanul. Au descoperit ceva?

— Deocamdată nimic. Søregarzii descriși de misiunea anterioară se dovedesc doar o legendă.

Căpitanul își mângâie smocul de barbă pe care-l lăsase să crească liber.

— Crezi că a fost o halucinație colectivă? Sau, mai grav, o făcătură?

— Înregistrările vizuale susțin ipoteza lor.

— Și de unde știm că n-au fost produse deliberat? Aveau la bord mai mulți specialiști în calculatoare. Tr ew-E e unul dintre ei.

— Dar la ce le-ar fi folosit?

Căpitanul ezită înainte să lanseze ipoteza. Își mai pusese problema aceasta și în perioada în care studiasе dosarul misiunii anterioare.

— Poate au sperat că, inventând povestea asta, dezastrul misiunii lor va fi primit cu oarecare clemență. Puteau justifica moartea unui membru al echipajul printr-un atac al unei specii ostile...

— Discutabil, îl întrerupse Pl on-C. Căpitanul lor trebuia să-și dea seama că invocarea unei specii indigene inteligente îi va pune sub incidența unor legi mai drastice. Un simplu accident cauzat de

neglijență avea mai multe șanse să le îndulcească pedeapsa.

— Poți știi cum acționează cineva în condiții de stres? Mai gândește limpede când nu vede nicio șansă de salvare? Amintește-ți ce era să pățim în preajma cometei Su-Batan!

— Eram tineri și neexperimentați și nu ne aflam la conducerea misiunii.

— Și ai putea pune pariu că, într-o situație limită, n-am claca? Cu toate antrenamentele, experiența și testele pe care le ducem în spate? Căpitanul își trecu mâna prin fața ochilor, ca și cum ar fi dorit să alunge un vis urât: Dar hai să nu invocăm astrele nefaste!

— Problema este că, dacă se dovedește existența indigenilor, lucrurile se complică. Dacă sunt o civilizație, chiar și primitivă, va trebui să negociem cu ea contracte comerciale care să ne permită începerea exploatărilor.

Căpitanul se strâmbă. Știuse asta de când porniseră în misiune. Dar acum, după ce văzuse perspectivele economice deschise de zăcămintele planetei, începuse să se bucure de fiecare zi în care specialiștii nu descopereau nimic despre eventualii sǝregaarzi.

Îi făcu semn lui Pl on-C că poate pleca. Când ieși acesta, căpitanul o văzu în pragul ușii pe St ap-A. O invită înăuntru și-i oferă un șomoio. Femela îl acceptă cu mare plăcere și, o vreme, cei doi se delectară cu fumurile plăcut mirositoare. Acestea împovărau și mai mult atmosfera cabinei, în care căldura atingea deja cote deranjante. Dar, pentru acel ritual social, cei doi erau dispuși să ignore disconfortul.

Când terminară șomoioagele erau complet relaxați. Femela lăsă capul pe spate și gâlgâi încântată. Când se îndreptă, ochii îi sticleau, cu irisul supradimensionat.

— Am reușit să-l prind pe Tr ew-E, spuse cu glas suav. L-am întors pe dos ca pe o haină de blană și nu mi-a plăcut ce-am găsit.

Starea de bună dispoziție a căpitanului începu să se topească. După ce We er-Y îi atrăsese atenția asupra lui Tr ew-E, o pusese pe St ap-A pe urmele lui. Vorbele ei păreau să confirme suspiciunile.

— Adică? o invită căpitanul să continue.

— Am depistat o instabilitate emoțională alarmantă. Nu cred că e cu toată haita.

Își sublinie vorbele cu o ridicare a degetului către tâmplă.

— A adunat multe frustrări, are probleme de adaptare și e foarte ancorat în trecut. Practic, trei sferturi din discuția cu el a fost despre colegii săi din misiunea anterioară. Am aflat toată biografia lor.

— Ei, poate e ca un hobby...

— Nu, nu! respinse St ap-A argumentul. Sunt biografii romanțate. Cumva, foștii săi camarazi apar pentru el ca niște eroi neprihăniți, care au devenit victime ale unor astre așezate în conjuncturi nefavorabile.

— Hmmm... Despre relația lui cu We er-Y a spus ceva?

— E intimidat. Are impresia că We er-Y îl pune în posturi delicate ca să-l umilească. Pentru a evita situația Tr ew-E bravează, iar asta îi crește frustrările. Mârâi ușor, apoi spuse: E un briss bun la suflet, dar cred că experiența anterioară l-a marcat profund. Vrea să se integreze, dar nu-și mai găsește locul în nicio haită. Cred că-i percepe pe vechii săi camarazi ca fiind haita sa.

— Asta e straniu, într-adevăr! admise căpitanul. S-a mai auzit ca un non-briss să fie acceptat într-o haită, dar nu ca un briss să considere o adunătură de non-brissi ca fiind haita sa. Își ridică ușor botul și şuieră: Fii cu ochii pe el, bine?

*

Ai reușit în sfârșit să găsești frecvența la care vibrează linia de câmp pe care ai identificat-o. Rămâi pasiv, lăsându-te condus de ea. Rezonanți și fiecare vibrație modelează piatra în moduri subtile.

— Interesant! comentezi. Piatra pare că nu are formă solidă...

Este un paradox. Piatra este un cristal, ca toate formațiunile de pe această planetă. Sub acțiunea undelor energetice devine un material maleabil. Palme invizibile par să o modeleze, sculptând în esența sa devenită subit de consistența lutului. Energia se plimbă pe suprafața pietrei și prin structura sa, iar vibrațiile sale schimbă aranjarea cristalelor microscopice care o alcătuiesc. O alterare cât de mică a frecvenței ar modifica aspectul pietrei. Iar în lipsa câmpului energetic, piatra ar reveni la forma originală, de cristal obișnuit.

Petreci o vreme armonizat cu linia de câmp, vibrând la unison cu ea. Treptat, îți induce un ritm interior care-ți alterează starea. AmbiSimțurile se modifică și ele, subtil. Nu-ți poți da seama în ce constă diferența. Doar ești conștient că ceva e altfel. Nici nu sesizezi când te armonizezi și cu o a doua undă. A treia ți se adugă în mod

natural, iar apoi a patra.

Curând, vibrezi la unison cu întregul câmp energetic. Laolaltă cu el îți porți ființa peste piatră, modelându-i structura. Te preumbli prin ea, o atingi. Te contopești cu spiritul pietrei.

Conștiința ta se dilată. Sau se dedublează. Nu reușești să-ți dai seama care din cele două senzații este reală. Aparent, par a fi valabile simultan, oricât ar sfida asta logica. Dar logica este metoda lui Caa-poo, nu a ta.

Percepi Culoarul Albastru care leagă peștera de platou. Îi simți textura și, în același timp, o modelezi în piatră alături de câmpul energetic. Culoarul Albastru pulsează, saturat de potențial.

Întrerupi comuniunea și rămâi extatic, privind fascinat în gol.

— Asta e, Stock! Dovol a avut dreptate: aceasta e un dispozitiv hartă. Văd și simt amprente energetice! Toate împrejurimile sunt modelate aici, în piatra asta...

*

An ce-H insistase să-l însoțească pe Pl on-C în toate explorările, mimând un viu interes pentru descoperirea unor posibile depozite verticale. Tr ew-E nu mai ajunsese să lucreze în același schimb cu agentul bancar. Se mulțumise să urmărească rapoartele misiunilor de explorare a platoului. *Ce fel de joc joacă An ce-H?* Fiecare misiune era însoțită de marcarea pe hartă a unui nou depozit, unele dintre ele având un potențial interesant. În fiecare raport deschis, Tr ew-E se aștepta să dea peste zăcămintul de diamante, dar acesta rămăsese încă nedescoperit.

Veni și clipa în care Tr ew-E văzu pe grafic că era din nou pe aceeași tură cu An ce-H. Așteptă cu nerăbdare predarea schimbului. Când rămaseră doar ei doi în cabină, nu se mai putu abține:

— Cum stau lucrurile?

Agentul bancar își răsfrânse buza subțire, lăsând vederii colții ascuțiți. Tr ew-E putea ghici din artitudinea lui că era mult mai relaxat decât atunci când îl întâlnise lângă sas.

— Am cam mers pe buza prăpastiei, dar am scăpat. Îi trase complice cu ochiul: A trebuit să fiu mereu cu un pas înaintea lui Pl on-C, iar asta nu e deloc un lucru ușor. Am căutat noi și noi depozite care să-i atragă atenția și să ne permită să-l ținem departe de secretul nostru.

— Dar există o mostră de diamant din misiunea anterioară, își aminti Tr ew-E. Chiar eu am cules-o.

— Așa este, confirmă An ce-H. M-am dat de ceasul morții să gădesc un alt filon pe platou. Din fericire, astrele s-au așezat așa cum trebuie. Este o vână nesemnificativă la câteva sectoare de al nostru. Am reușit să plasez o sondă defectă acolo unde ați semnalat voi zăcământul și una bună acolo unde era noul filon. Până la urmă, am reușit să-l conving pe Pl on-C că ați însemnat greșit coordonatele.

— Și ești sigur că a înghițit momeala?

— A ajuns singur la concluzia asta. Eu doar am avut grijă să-i furnizez elemente care să-l conducă la ea. A trecut pe hartă filonul acela mic. Zăcământul nostru a rămas ascuns.

Tr ew-E răsuflă ușurat. În clipa aceea, ușa cabinei culisă cu un șuierat stins. Cei doi se răsuciră și înlemniră: în pragul ușii stătea chiar șeful securității. Se uită la cei doi cu privirea lui care nu spunea niciodată nimic, apoi intră în cabină.

— Tr ew-E, când termini schimbul am nevoie de tine!

Brissul simți cum îi dispărea saliva din gură. *Oare vrea să verifice înregistrarea făcută de noi în misiunea anterioară?* După rigiditatea posturii sale, se vedea că și An ce-H se temea de ce era mai rău. Îi aruncă lui Tr ew-E o privire scurtă, în același timp terorizată și rugătoare. *Dacă spun adevărul, pierdem tot. Iar dacă Pl on-C sapă mai departe, va descoperi sonda defectă. Asta îl va incrimina pe An ce-H, dar nu și pe mine. Pe de altă parte, dacă mint, nu mai am cale de întoarcere.* Tr ew-E era chinuit. Se săturase de dilemele pe care viața i le oferea fără menajamente. *Ce-ar fi făcut Dovol în situația asta?*

Era o întrebare lipsită de sens. Pe masculul fraake nu l-ar fi interesat în mod deosebit câștigul material. *Nici pe mine nu mă interesează*, își dădu seama brissul. *N-o fac pentru mine, o fac pentru vechii mei camarazi!*

Revelația îi dădu puteri. Își recăpătă siguranța de sine și răspunse pe un ton perfect controlat:

— Sigur! Simțind încordarea colegului său de schimb, decise să tatoneze terenul: Despre ce e vorba?

Tensiunea atinsese cote paroxistice. Tr ew-E se temea ca nu cumva An ce-H să dea de bănuț tocmai prin atitudinea sa. Avea același aer disperat ca atunci când îl întâlnise lângă sas. În explorările făcute

alături de Pl on-C probabil că reușise să se controleze, deoarece pregătise în avans totul. Acum însă fusese luat prin surprindere.

— Se pare că piatra pe care i-ai trimis-o lu Caa-poo este interesantă. M-a rugat să-i mai duc câteva. Mă rog, în măsura în care un albein știe să adreseze o rugămintă.

Doar atât? Lui Tr ew-E nu-i venea să creadă. An ce-H părea la fel de uluit ca și el. Parcă se temeau să răsuflă ușurați. Șeful securității continuă:

— După ce termini schimbul, te rog să mergi la locul din care ai cules-o și să-i mai duci câteva mostre. Îl voi trimite pe We er-Y cu tine.

Bucuros că lucrurile luaseră o întorsătură favorabilă, Tr ew-E nu reacționează când află cine avea să-l însoțească. Confirmă din cap. După ce Pl on-C părăsi cabina, cei doi brissii schimbă priviri încântate, de parcă erau niște puiendri care tocmai scăpaseră cu fața curată după o șotie.

— A fost cât pe ce! remarcă An ce-H.

7.

Știu că Pl on-C a plasat o dronă care urmărește tot ce fac, dar nu mă interesează. Nivelul de inteligență al brissilor păroși este prea coborât ca să accepte faptul că sunt capabil să fac față oricărei posibile amenințări.

Am sperat că prezența dronei va fi suficientă pentru Pl on-C, dar văd că mă deranjează și personal. Nu apreciez întreruperea procesului de cercetare – dacă s-ar întâmpla să am nevoie de ceva, aș cere. Totuși, Pl on-C nu stă mult. Îmi aduce o mostră de rocă descoperită de Tr ew-E, care prezintă o proprietate curioasă: deși este expusă, nu-și schimbă culoarea în funcție de soarele aflat pe cer. Brissul păros a studiat-o, dar n-a reușit să ajungă la un rezultat.

Nu mă mir.

Pl on-C pleacă, iar eu manipulez landerul ca să ia de jos mostra de rocă. E o bucată superficială dintr-un mineral de culoare albastră, lucios, cu o spărtură așchioasă, clivaj perfect și o greutate specifică destul de mică. Modific enzimele pentru a reuși o augmentare a imaginii. În interiorul mostrei, sub suprafața lucioasă, se află captivă o structură vânoasă. Studiul amănunțit îmi arată că vâna aceea – care e posibil să dea culoarea albastră întregii mostre – este, de fapt, o structură arborescentă compusă din sute de formațiuni aciculare.

Petrec multă vreme compilând datele adunate. Procesul intelectual intens transformă tot mai multe părți ale organismului meu în structuri coraligene. Acestea nu mai pot participa la procesul intelectual, ci rămân doar depozite de informații care se vor adăuga Marii Bariere. Toate concluziile, toate legăturile sunt înscrise în ele. Dar încă mai am destule elemente vii care să permită conexiunile necesare procesului de gândire.

Și ele furnizează, în cele din urmă, concluzia logică. Sørregaard este o planetă a cărei suprafață este caracterizată de structuri cristaline, propice propagării luminii. Această lumină, furnizată de cei trei sori, prezintă culorile de bază: roșu, albastru și verde. O anumită intensitate a curenților roșii și concentrație a emanațiilor de gaze verzi produce fenomene ciclonice și anticiclonice, alterând câmpul electromagnetic al peșterii. Singura culoare de bază care lipsește aici este albastru, iar ea mi-a fost furnizată acum, sub forma mineralului descoperit de Trew-E.

Întâi plasez bucata de rocă în câteva puncte ciclonice. Niciun rezultat. Fac același lucru într-un punct anti-ciclonic. Același efect. Când o ipoteză logică nu duce la o soluție, știu că trebuie schimbat sistemul de referință sau scala. În acest loc, singura ajustare posibilă – pornind de la elementele cunoscute până acum – este să nu mă mai raportez la un singur punct de interferență, ci la peșteră în ansamblul ei. Poate că funcționează ca un dispozitiv complex, iar declanșatorul nu este un ciclon sau un anticiclon, ci descărcările care au loc între toate aceste puncte și tind să echilibreze sarcina electromagnetică a peșterii.

Nu am capacitatea mentală necesară să calculez efectele la o asemenea scară, pentru a găsi regiunile optime. Dar firidele care împânzesc circular peștera pot fi tocmai punctele în care se resimt efectele. Plasez mostra într-una dintre firide și aștept.

Într-un răstimp scurt, mostra devine luminoasă, ca și cum ar genera lumină. Un fulger alb se ridică din ea. Când intensitatea lui scade, lasă în urmă o structură transparentă care reflectă toate culorile, asemenea unei prisme. Acestea nu sunt punctiforme – așa cum relatase expediția anterioară – ci mai curând sub forma unor benzi. Fenomenul nu durează mult. Lumina pălește, iar culorile se șterg. Mă apropiu de mostră și observ că arată ca și cum ar fi ars.

Probabil că era prea mică pentru a susține tensiunea formidabilă produsă de fenomen.

Nu mai am nicio clipă de pierdut. Pornesc spre drona-spion. Trebuie să-i cer lui Pl on-C mai multe mostre.

*

Parcară scuterul la intrarea în Culoarul Albastru. Dărele ușoare de praf stârnite de duzele mașinăriei se așezară cuminiți pe solul dur, cu reflexii verzui. Pl on-C îi însărcinase și cu schimbarea a două camere mobile.

— Nu înțeleg de ce ne-a mai pus să facem și asta, bombăni We er-Y. Le-am schimbat de atâtea ori că m-am săturat. Am vorbit cu Og du-P și mi-a zis că i s-a acrit și ei de cât le-a tot reparat. Luă una dintre cele două camere defecte și o puse în rucsac: Și la ce ne folosesc? Pe aici nu se întâmplă nimic de când am venit!

Păru că vrea să spună mai mult, dar ezită. Între timp, Tr ew-E luă înlocui cealaltă cameră defectă. Când termină, văzu că We er-Y se apropiase foarte mult de el. Își lipi casca de a lui.

— Spune drept, Tr ew-E: așa-i că n-ați găsit nicio specie nouă?

Vorbea în șoptă. Probabil încerca să-i câștige încrederea lui Tr ew-E, sugerând că se ferește să discute în gura mare așa ceva, ca nu cumva convorbirea lor să fie spionată. Tr ew-E se încruntă, încercând să înțeleagă spusele celui alt din mișcările botului. Când își dădu seama ce sugera, chipul i se mohorî.

— Søregaarzii există! silabisi el.

— Hai, Tr ew-E, zău așa – luminițe umblătoare? Îl bătu pe umărul costumului: Mie poți să-mi spui...

— N-am ce să-ți spun, se încapățână Tr ew-E. Ai văzut și tu înregistrările!

— Și am fost încântat! admise We er-Y. De când suntem aici abia aștept să văd pe viu ființele acelea! Trase aer în piept; nu era deloc ușor să vorbească mult în șoptă: Când am văzut că nu apar, am fost dezamăgit. Apoi am pus lucrurile cap la cap. Căpitanul vostru a fost incapabil să organizeze explorarea conform programului. Ați ratat multe obiective și ați pierdut un membru al echipajului. Ați căutat o metodă ca să vă curățați coada și v-ați gândit să aruncați vina în spatele unei presupuse rase indigene inteligente!

Chipul lui We er-Y arăta mândria pe care o încerca pentru

raționamentul său. Văzând satisfacția celui alt, Tr ew-E simți că începe să-i fiarbă sângele. Strânse pumnii. *Vierme nenorocit! Cum poți spune o asemenea blasfemie?* Încercă să-și păstreze cumpătul.

— O asemenea soluție ne-ar fi agravat situația, nu ne-ar fi ajutat! Îi atrase atenția lui We er-Y.

Mulțumi în gând faptului că discutau în șoaptă și se înțelegeau mai mult urmărind mișcările botului. Interlocutorul său nu putea să-și dea seama de tonul tăios pe care-l folosisese.

— Teoretic, admise We er-Y. Practic, totul s-a șters cu buretele. Uită-te la tine: mai ai puțin și vei ajunge un briss cu o situație materială respectabilă!

Tr ew-E nu știa cât se mai putea controla.

— Masculul fraake e închis într-un spital de ani de zile...

— Ei, dacă astrele i-au stat împotriva și a fost expus la atmosfera planetei! îl întrerupse We er-Y ridicând din umeri. Asta chiar că era greu de mușamalizat. Riscurile unei epidemii erau imense!

Culoarul Albastru se înnegri în fața ochilor lui Tr ew-E. Bunul său prieten era la un pas de a ajunge pacientul unui ospiciu, cu viața sfârșită și psihicul dărâmat, iar el era nevoit să asculte cum cineva îl lua în zeflema. Apelă la ultimele resurse de rațiune pentru a se controla și continuă ideea întreruptă:

— Ceilalți sunt faliți și muncesc pentru o masă pe zi.

— Ei, nici chiar așa! îl contrazise We er-Y. Probabil că n-au avut norocul tău, dar cred că o duc și ei destul de bine. Îi trase cu ochiul: Căpitanul ți-a băgat în cap chestia asta, nu? Că tu ai fost binecuvântat să te naști printre brissi păroși, care au grijă de tine, în timp ce restul foștilor tăi colegi mor de foame...

Tr ew-E ezită. We er-Y luă asta drept un semn că se trezise la realitate și văzuse adevărul dincolo de îndoctrinare. Îl bătu pe spate cu compasiune:

— Hai s-o lăsăm așa, mai bine! Iartă-mă că te-am presat. Îi arătă pereții tunelului și spuse cu glas tare: Mai bine ne apucă să adunăm material pentru albein.

Tr ew-E îl urmă tăcut.

*

Timpul curge altfel în această stare de contopire cu câmpul

energetic. Diferă de timpul obiectiv la care te raportezi în starea de trezie. Diferă și de non-timpul stărilor de meditație, sau de timpul subiectiv în care trăiești prin AmbiSimțuri. Are o curgere a sa, pe care doar o sesizezi, dar nu-i poți înțelege tiparul. Prin urmare, nu știi de câtă vreme trăiești în acel câmp, vibrând odată cu el, curgând și modelând piatra.

Urmezi curentul care deschide Culoarul Albastru. Ajungi pe platou și-ți călăuzești conștiința prin aglomerările de stânci și crevase. Piatra este remodelată continuu. Ai senzația că, dacă energia n-ar mai curge, piatra-hartă ar reveni la forma sa inițială, dură. Împietrită. Curgi mai departe, răspândindu-te către culmile care limitează platoul. Odată ajunsă acolo, puterea câmpului scade. Nu merge mai departe, ci urmează o linie de demarcație invizibilă. Nu se comportă ca și cum ar fi ajuns la un punct terminus. Își continuă curgerea la fel de domol, ca și cum ar avea de-a face cu circumferința unui cerc.

Dar tu îți dai seama că acolo încetează puterile pietrei-hartă. Dincolo de acea limită, planeta Søregaard și piatra se separă. Totuși, din loc în loc, liniile de forță ale câmpului energetic interferează cu altele, provenind din alte centre. Probabil că întreaga planetă este împărțită în regiuni guvernate de câte o piatră-hartă. Regiunile prezintă zone comune, iar acolo simți că potențialul planetei este altul. Nu poți traduce altfel acest sentiment; doar observi că locul ales de Caa-poo pentru cercetările sale se află într-una dintre aceste zone.

Te întorci laolaltă cu liniile de energie, reajustând continuu formele pietrei-hartă. Pentru tine totul e nou, dar știi – simți – că o parte a acestei hărți este nouă. Recunoști forma: maiestuoasă, naveta „Le-Mimkash” se ridică pe platou – insondabilă pentru curenții energetici care îi mângâie exteriorul. Este o mare pată albă tridimensională pe hartă, deși regiuni infinitezimale din interiorul ei nu sunt chiar opace. Câmpul de forță care înconjoară unele obiecte din cală și din unitatea medicală nu este străin acestor locuri. Energiile søregaarde le-au mai simțit, le-au mai palpat.

Au mai conviețuit cu ele.

Revii la Culoarul Albastru și pătrunzi prin el în peșteră. Mii de găuri cât vârful de ac străpung tavanul, formând o sită care imită la o scară mult mai mică tavanul peșterii reale. Vezi tabăra, ușor neclară față de restul peșterii, probabil din cauza interferențelor date de

tehnologia străină. Nu e la fel de opacă precum naveta, deși nu are nicio fisură care să expună trupurile din interior la atmosfera søregaardă. Bănuiești că accesul energiilor în tabără se datorează schimbului realizat între ele și AmbiSimțuri. Orice drum are două sensuri și, odată accesat unul dintre ele, celălalt devine și el disponibil.

În mijlocul peșterii tronează piatra. Curiozitatea ta este ațâțată de întrebarea dacă și această reprezentare a pietrei-hartă aflată în interiorul pietrei-hartă are aceeași funcție. Oare te vei cufunda într-o lume mai mică, o copie miniaturală a reprezentării din piatra-hartă? Să fie piatra-hartă construită pe principiul fractalilor?

O lume cristalină favorizează structurile fractale, așa încât n-ar fi nimic neobișnuit.

Nu te poți abține și încerci să-ți satisfaci curiozitatea. Atingi piatra-hartă miniaturală, căutând eventuale linii energetice care s-o modeleze. Te preumbli peste ea, o atingi, îți aduci suflarea în structura ei. Brusc, mintea ta se deschide violent. O lumină orbitoare invadează structurile neurale ale simbiozei, arzându-le în profunzime. Nu este o ardere propriu-zisă, fizică, vătămătoare. Este o ardere a unui nou traseu nervos, tiparul necesar unui nou tip de înțelegere.

Centrii nervoși și conexiunile dintre ei se realiniază după un nou șablon. Ești incapabil să reacționezi în vreun fel. Lipsit de apărare, asisti paralizat la reconfigurarea profundă făcută de lumina orbitoare. Flacăra ei se răspândește de-a lungul conexiunilor nervoase cu o viteză fenomenală, apoi se stinge la fel de subit cum apăruse.

În tăcerea interioară care se înstăpânește nu ești conștient decât de un singur lucru: că încă mai exiști. Dar ești doar o legumă, o ființă catatonică. Timpul curge clar, bine definit, după acel ritm specific Søregaardului. Iar tu simți cum pulsezi alături de acest timp, total înstrăinat de curgerea obișnuită de care-ți amintești ca de un vis îndepărtat.

Și, în curgerea punctată de unități alter-temporale, AmbiSimțurile vibrează:

Am văzut alte lumi. Am găsit un bilet de plecare. Noi suntem Conștiința Comună.

*

— Sper că mostrele astea sunt de ajuns!

Tr ew-E așeză recipientul în fața landerului. Structura

coraligenă dezvoltă rapid câțiva muguri care preluară cutia, apoi se răsucl și porni în direcția opusă a peșterii.

— Uită-te și la ăsta! bombăni We er-Y. Ne tratează de parcă am fi niște roboți care i-am livrat o comandă!

Vorbea tare. Albeinul nu folosea rețeaua internă de comunicare, așa încât nu exista pericolul să-i audă.

— Dacă așa arată o specie inteligentă, atunci mai bine lipsă!

We er-Y chicoti la gluma sa, apoi îi făcu semn lui Tr ew-E să încalece înapoi pe scuter. Colegul său părea hipnotizat de ceea ce vedea în jur. Aceleași imagini ieșeau la lumină, prăfuite, din amintirea sa. Mai văzuse peștera cu ajutorul camerei de pe scuterul cu care intraseră în peșteră Sanders și Dovol. Imaginile acelea nu aveau cea mai bună rezoluție, dar, Tr ew-E își amintea peretele stâncos cu șirul de firide. Pe atunci peștera era locuită de søregaarzi bizari, bolnavi sau imaturi, care focalizau greu luminile și se deplasau dificil. Acum locul arăta ciudat – o încăpere stâncoasă în care se mișca landerul coralifer al albeinului printr-o ceață rară de cu irizații roșietice.

În timp ce We re-Y conducea scuterul pe culoarul care dădea afară, Tr ew-E rămase cu privirea ațintită în urmă, încercând să-și imagineze cum îi păruse acel loc masculului fraake. Reveni cu ochii la drum abia când ieșeau pe platou.

Înlemni.

Trei søregaarzi își făcuseră apariția în fața lor. We er-Y urlă, șocat și frână brusc. În clipa aceea, lumea ținută prea mult în interiorul lui Tr ew-E răbufni. I se păru că se află pe scuter alături de Dovol și de Sanders în acele clipe fatidice din trecut. Sanders trase de scuter, încercând să evite coliziunea. Vehiculul se dezintegrează – *Nu, aceea e o altă realitate, un alt vis!* În realitatea aceasta Sanders pierdu controlul scuterului, care căzu pe o parte și alunecă pe solul sticlos, aruncând în aer jerbe de scânteii.

Sanders rămase prins sub scuter, cu costumul sfâșiat și oasele sfărâmate. Dovol se trezi propulsat într-un pinten de stâncă de care se lovi zgomotos. Sunetul specific al căștii care plesnise se auzi distinct în vacarmul făcut de motorul scuterului care mergea în gol. Tr ew-E reuși și el să se elibereze din șa și căzu dureros. Probabil că-și luxase una dintre mâini, dar nu mai conta. La câțiva metri de el stătea prăbușit Dovol, cu casca zdrobită de stâncă.

Îl văzu pe căpitan – *Nu pe acesta, pe adevăratul Căpitan, arlotul* – cum se apleacă asupra corpului inert și încearcă să-l ridice:

— *Dovol, știu că ți-e greu dar... vreau să aflu ce s-a întâmplat...*

Masculul fraake oftă și cuvintele îi ieșiră din gură parcă împotriva voinței lui.

— *Søregaarzii ne-au atacat, spuse stins*

Deasupra celor două siluete se profilă trupul amenințător al unuia dintre agresori. Lui Tr ew-E îi apărea uriaș, ocultând lumina soarelui – *A soarelui sau a sorilor? Nu contează asta acum!* – un uriaș cu luminile pulsând amenințător, pregătit să zdrobească gângăniile prăbușite la picioarele sale. *Nu, nu din nou!* urlă mintea suprasolicitată a brissului. Smulse de la brâu pistolul cu plasmă și trase în agresor. O dată, de două ori.

— Mori, bestie! zbieră.

Simți o bubuitură în cap și imaginile se întunecară în fața ochilor. Căzu inert, înainte să apuce să vadă cine-l lovise.

8.

Niciodată funcțiile mele cerebrale n-au atins un nivel și o armonie comparabile cu cea de acum. Idei, ipoteze, concluzii, circulă cu viteze uriașe între neuroni, realizând conexiuni tot mai complexe. Celulele organismului meu se coagulează în polipi plini de referințe încrucișate. Este un proces perfect care conduce către acel orgasm final, în care eu mă voi transforma într-un coral de pe care va putea fi colectată picătura ideală. Picătură care, odată ce mă voi alipi Marii Bariere, va putea germina întru nașterea unui nou albein care să facă cinste speciei sale.

După câteva încercări, reușesc să determin care este cantitatea corectă de mineral albastru care trebuie plasată în firidă pentru a obține un rezultat stabil. Structura translucidă este ușor diferențiabilă de mediul înconjurător și are caracteristici similare celor prezentate de expediția anterioară. E fusiformă, cu o înălțime de un metru și un diametru central de patru ori mai mic. Cu timpul, benzile de culoare tind să se concentreze în forme circulare. Ele se reduc și mai mult, până la nivelul unor puncte colorate cu o strălucire variabilă.

Planeta Søregaard a dezvoltat o formă de viață paralelă cu evoluția clasică, care are la bază proprietăți electromagnetice și luminoase. De aceea a fost imposibil să găsesc vreo treaptă evolutivă

pornind de la speciile de la suprafață și nici n-am detectat urme ale unei așezări în această peșteră.

Mineralul din Culoarul Albastru secretă, sub acțiunea celor trei sori, structura de bază a vieții: o formațiune aciculară de culoare albastră. Supusă curenților electromagnetici de culoare roșie și emanațiilor de gaze verzi, aceasta intră într-un proces de metamorfozare care dă naștere formei fizice a søreagaarzilor. N-am niciun indiciu legat de inteligența lor și nici nu mai pot specula pe marginea ei. Metamorfoza mea în coral este aproape completă. Sinapsele rămase pentru procesele cognitive sunt prea puține pentru a-mi mai permite raționamente complexe. Înregistrez observația că detalii despre acest lucru au fost culese, cel mai probabil, de cuplul Allaeus-Stock. Marea Barieră va trebui completată cu informațiile primite de la Ordinul căruia îi aparțin cei doi.

Deocamdată reușesc să aduc la viață patru søreagaarzi, dar doar unul cred că va supraviețui. Ceilalți încep să prezinte erori de difuzie a luminii. Punctele de culoare au tendința de a se transforma din nou în benzi. Nu mai am timp să ajustez procesul. Mai sunt atâtea enigme de rezolvat! De pildă, nu știu cum ajunge mineralul albastru în peșteră.

Atenția îmi este atrasă de trei ființe care intră în peșteră. Mai corect spus, care apar din neant. Sunt trei søreagaarzi complet dezvoltati. În structura lor translucidă, mult mai complexă decât realizările mele din peșteră, există o sumedenie de puncte de diferite culori. Magnitudinea și strălucirea acestora variază. Culorile dominante prezintă o alternanță care mă face să presupun că ar fi vorba despre o formă de limbaj.

Odată cu apariția lor, singurul specimen din peșteră care pare valid începe să se deplaseze spre ei. Nu apare și dispare. Plutește lin deasupra podelei peșterii. La jumătatea drumului, începe să pulseze. În continuare, deplasarea lui dă impresia că s-ar scurge dintr-un loc pentru a-l umple pe următorul. Curgerea devine tot mai fluidă. Când ajunge în dreptul celor trei, deja se topește și reapare un pas mai încolo. Søreagaarzii îl înconjoară. Îl acoperă cu lumini verzi. E un moment unic la care mi-e dat să asist în scurta mea viață.

Cei trei avortoni se sting în firidele lor. Inacapabili să-și mai păstreze forma sau luminile, sunt complet ignorați de nou-veniți. Aceștia dispar și reapar lângă landerul meu. Luminile clipeșc în trupul

lor străveziu. Nu am abilitatea de a descifra codul. Acumulez cât pot. Fiecare efort mă transformă tot mai mult în coral. Înregistrez. Sortez. Corelez informații.

Timpu nu mai are răbdare. În mijlocul unei deducții...

*

Întreg echipajul fusese adunat în acea ședință extraordinară. Atmosfera era una de înmormântare. Chipurile căpitanului și a șefului securității erau sumbre.

— Se pare că sorii acestei planete cer câte un sacrificiu la fiecare misiune, îndrăzni să deschidă discuția albinoasa. Privi spre trupurile nemișcate ale lui Tr ew-E și We re-Y, întinse pe o masă și înconjurate de câmpuri de forță: Ritualul nostru nu i-a îmbunătățit.

— E vina mea, oftă căpitanul. Aveam toate informațiile care să-mi indice să fiu precaut, dar desfășurarea evenimentelor mi-a slăbit vigilența.

— Când vine vorba despre probleme de securitate, vina mi se atribuie mie în totalitate! îl contrazise Pl on-C. Eu am autorizat acea misiune.

Căpitanul își frecă fruntea cu fire scurte.

— Tot nu înțeleg ce a condus la deznodământul ăsta. Privi sumbru spre Fy us-S: Ai reușit să restabilești filmul evenimentelor?

Brissul aprobă. În semn de doliu își îndepărtase toate bentițele, își despletise coșile și-și lăsase părul lăptos să atârne în neorânduială. Porni înregistrările. Camera navei prinse în cadrul ei scuterul care se îndepărta. Când ieși din raza sa vizuală, imaginea comută pe camera scuterului. Peirodic, în colțuri erau intercalate imaginile provenite de la camerele de pe platou pe lângă care trecea vehiculul.

Scuterul se opri la intrarea Culoarului Albastru și cei doi ocupanți descălecară din șeile ergonomice.

— Aici au purtat o conversație în șoaptă, explică Fy us-S. I-am crescut nivelul și am eliminat zgomotul de fond, dar unele propoziții sunt greu de înțeles.

Cei prezenți urmăriră dialogul. Căpitanul deveni tot mai rigid pe măsură ce asculta lucrurile discutate. Firele blănii lui St ap-A se ridicară ușor, ca și cum ar fi fost electrizate. Corpurile îmbrăcate în scafandre spațiale rămăseseră nemișcate în marginea câmpului vizual a camerei scuterului. Fy us-S încercase să-i aducă în centrul imaginii

folosind o simulare care combina imaginile ei cu cele furnizate de camerele de pe culoar. Cei doi nu-și susțineau convorbirea cu gesturi, dar tuturor li se păru că Tr ew-E intrase într-o stare de amorțeală. Gesturile mecanice cu care-și îndeplini toate îndatoririle după acea convorbire erau extrem de grăitoare.

Călătoria spre peștera în care lucra Caa-poo se desfășură la fel de normal ca și prima etapă. În semiobscuritatea găurii de sub stâncă imaginile deveniră mai neclare. Căpitanul avu o grimasă când auzi comentariile lui We er-Y la adresa lui Caa-poo. În ziua aceea săvârșise mai multe acțiuni care-i puteau aduce penalizări drastice.

Brissii încălecară pe scuter și părăsiră peștera. Fy us-S intercală imaginile camerei care supraveghea intrarea. Trei siluete se conturau în lumina amurgului celor doi sori. Își făcuseră apariția din senin și conturul lor se putea stabili doar pe baza modului în care era distorsionată lumina care trecea prin ele. În interiorul celor trei siluete, mici luminițe colorate pulsau ușor.

— Søregaarzii! șoptiră la unison An ce-h și St ap-A, șocați.

Petrecuseră deja atâta timp pe planetă fără a da de vreo urmă a lor, încât și ei începuseră să pună la îndoială observațiile primei expediții. Cei prezenți urmăriră cu sufletul la gură scuterul care ieșea. We er-Y manevră brusc, încercând să evite impactul cu søregaarzii. Vehiculul se dezzechilibără și căzu într-o parte, alunecând în viteză pe solul dur în jerbe de scânteii. We er-Y sări din șa. Tr ew-E îi urmă exemplul cu câteva clipe înainte ca scuterul să lovească un grup de cristale care-l făcură să se dea peste cap. Dacă ar mai fi întârziat, brissul ar fi fost zdrobit sub vehiculul transformat în animal nă răvaș. Salturile sălbatice se opriră într-un pinten de stâncă. Scuterul făcu o ultimă piruetă și se prăbuși șifonat pe sol.

We er-Y se ridică primul în picioare. După modul în care se îndrepta de spate era evident faptul că acesta îl durea. Unul dintre picioare părea țeapăn. We er-Y se sprijin cu greu ca să stea.

Tr ew-E se rostogolise pe burtă și rămăsese așa o vreme. Abia când We er-Y se ridică, reuși și el să se adune și să-și salte capul de jos. Gesturile i se precipitară brusc și brissul sări în picioare. Scoase pistolul cu plasmă și-l aținti spre We er-Y său. Toți tresăriră când văzură descărcările de plasmă în trupul colegului lor.

We er-Y se prăbuși inert, cu o parte a trupului carbonizată. Tr

ew-E se cabră brusc. Rămase imobil. O clipă mai târziu căzu ca trăznit și rămase nemișcat pe sol. După ce asistaseră pasivi la întreaga scenă, sørekaarzi se topiră în aer.

Filmul se încheie. Cei prezenți la ședință erau prea șocați ca să mai spună ceva. Prima care rupse tăcerea fu albinoasa:

— Deci n-a fost un accident! Tr ew-E l-a ucis pe We er-Y cu bună știință.

Căpitanul mârâi înciudat. Avusese la dispoziție toate datele, dar refuzase să le ia în serios. Nu crezuse niciodată că situația va scăpa de sub control. Văzuse semnele, St ap-A îi atrăsese și ea atenția, dar tot nu-l crezuse pe Tr ew-E capabil de un asemenea gest extrem. Puse cap la cap cele destăinuie lui St ap-A. În lumina lor bănuie că, pentru Tr ew-E, comentariile făcute de We re-Y pe Culoarul Albastru reprezentaseră o blasfemie. Lipsa de respect față de foștii săi colegi declanșaseră dorința bolnăvicioasă de răzbunare. Iar apariția sørekaarzilor îi oferise prilejul perfect pentru a-și duce la capăt intențiile criminale.

Dar asta nu mai conta acum. Trebuia să găsească strategia potrivită pentru a rezolva impasul în care se aflau. Își alese cu grijă cuvintele:

— După primele observații, se pare că Tr ew-E are o tumoare pe creier și un posibil anevrism cerebral. Aici nu putem face investigații amănunțite ca să vedem cât de mult i-a afectat acest lucru capacitatea de gândire. Deocamdată putem doar să presupunem că a fost victima unor halucinații cauzate de afecțiune, iar asta a provocat regretabilul accident. Din păcate, spargerea anevrismului l-a făcut să intre în comă. Nu știm nici dacă-și va mai reveni vreodată, pentru a ne lămuri ce s-a întâmplat acolo.

— E un eveniment grav, admise și Pl on-C. Ținând cont de circumstanțe, e posibil să avem parte de clemență din partea comisiilor

— Cel puțin până va ieși Tr ew-E din comă, completă St ap-A.

— Eu cred că nu e cazul să vă faceți griji, se străduie căpitanul să-i liniștească. Deși acesta este un eveniment grav, am atins obiectivele misiunii și vom avea parte de prime substanțiale. Se răsuci spre Pl on-C: Eu zic să discutăm și cu specialiștii, să vedem dacă putem pleca de pe planetă. În definitiv, le-au apărut și søregarzii ăia pe care-i

căutau!

Ultima frază o rosti pe un ton ușor sictirit. Apariția indigenilor putea încurca datele problemei. Tocmai de aceea era indicat să se folosească de pretextul accidentului pentru a decola înainte ca specialiștii să aprofundeze detaliile legate de sǝregaarzi.

An ce-H arată spre câmpurile de forță în care odihneau trupul comatos al lui Tr ew-E și resturile carbonizate ale lui We er-Y.

— Ce facem cu ei?

— Hm, mârâi căpitanul. Tr ew-E are nevoie de monitorizare medicală specială. Nu avem aici aparatura necesară. Chibzui: Și nici pe nava purtătoare nu știu dacă avem ce trebuie pentru un asemenea caz grav...

— Nu, dar avem recipientele criogenice! îi atrase atenția An ce-H.

Chipul căpitanului se luminează.

— Excelentă idee! Ia legătura cu cei de acolo și trimite-i pe Tr ew-E și We er-Y cu o capsulă de salvare!

Nimeni nu băgă de seamă că We er-Y fusese menționat ca și cum încă mai era în viață.

*

Suflul nostru se preumblă pe această planetă. Îi dă viață la niveluri întrupate și neîntrupate. Se scaldă în cele trei lumini, fără chip, sau cu zece mii de chipuri.

— Cum te întrupezi? întrebi.

Întrebarea nu este pusă în felul obișnuit. Folosește noua legătură creată.

Luminile se adună din aer, din cristale și din inima planetei. Plămădesc forme, rezervoare de lumini. Zece mii de chipuri se preumblă.

— Aceste ființe... sǝregaarzii, cum le spunem noi, au conștiință de sine? Sunt individualități?

Cele zece mii de chipuri reflectă chipul neîntrupat. Suntem Conștiința Comună, sub orice formă.

— Cum trăiesc, atunci? Cum gândesc, cum se deplasează?

Vrei să întrebi dacă această Conștiință este ca un păpușar care trage simultan cele zece mii de sfori, dar nu știi dacă interlocutorul tău ar înțelege analogia.

Noi gândim. Formele întrupate se deplasează cu ajutorul pietrelor.

Răspunsul la obiect te faci să-ți dai seama cât de străine sunt modurile voastre de gândire. Tu vroiai să afli detalii despre sørekaarzi, dar n-ai știut cum să le formulezi. Iar Conștiința Comună gândește prea diferit de tine ca să speculeze, să intuiască ce ai fi dorit.

Totuși, răspunsul este unul interesant. Teoria fractalilor stă în picioare – reprezentările la scară diferită permit sørekaarzilor să se deplaseze instantaneu, așa cum menționa expediția anterioară. Accesarea unei zone de pe piatra-hartă telepoartă corpul în regiunea reală echivalentă. După cum ai constatat, Søregaardul este împărțit în sectoare guvernate de pietre-hartă. Trecând de la una la alta, locuitorii se deplasează pe întreaga suprafață a planetei.

Sunt multe întrebări pe care vrei să le pui, dar nu știi în ce ordine să le formulezi. AmbiSimțurile păstrează o legătură bună cu Conștiința Comună, dar nu știi pentru cât timp. Cauți întrebările potrivite. Conștiința Comună ți-o ia înainte:

Am văzut alte lumi. Am găsit un bilet de plecare.

Aceleași fraze repetate obsesiv. Ar putea fi vorba despre o întrebare nerostită, pe care Conștiința Comună nu știe s-o formuleze?

— Sau poate că așa formulează ea o întrebare, îți amintești tu de diferențele de gândire. Vrei să vezi alte lumi? Să pleci de pe Søregaard? Întrebi.

Da. Vrem.

— Atunci haideți cu noi!

Am încercat. Dar nu putem merge într-un loc care nu e deja înscris în Conștiința noastră Comună.

Îți amintești despre relatarea din jurnalul expediției anterioare. După ce explorase interiorul unui câmp de forță, Conștiința Comună reușise să plaseze un søregaard în interiorul acestuia. Dar, odată părăsit biosistemul planetei, søregaardul se stinsese.

Aparent, situația este una fără ieșire. E puțin probabil să reușească vreodată Conștiința Comună să cuprindă în ea întreg spațiul cosmic, pentru a se putea deplasa prin el. Dar este o provocare interesantă, la un nivel empatic pe care AmbiSimțurile nu ți l-au mai furnizat niciodată. Îți este greu să rezisti unei asemenea tentații.

— Vrei să te ajut?

Da.

Răspunsul a venit simplu și rapid. Din păcate, știi că va trebui să pleci la un moment dat de pe planetă. Nu poți sta aici, deoarece nu dispui de resursele necesare ca să rămâi în viață până la sosirea unei noi expediții.

— Dar pot face altceva, Stock! Însă asta te va afecta pe tine. Tragi aer în piept și rostești cu greutate: Ne putem separa conștiințele. Asta te va lăsa pe tine stăpân pe ambele trupuri, dar incapabil să interacționezi cu mediul. Crezi că vei supraviețui?

Știi că unui nihr rămas fără partenerul uman îi este aproape imposibil să se mai conecteze cu alt om. El își va aștepta moartea, închis în carcasa gândurilor sale.

— Trebuie să fac asta, Stock! Nu putem rata o asemenea oportunitate. Iar când ne vom reîntâlni, vom relua simbioza...

Spui aceste cuvinte mai mult ca să-ți liniștești conștiința. Probabilitatea unei reîntâlniri este extrem de mică. Martoră a unei alte curgeri temporale, cum va știi conștiința ta să revină în trup înaintea morții fizice? Raportat la oportunitatea care ți se deschide, asemenea detalii sunt, însă, insignifiante. În definitiv, după moarte, un nihr este clonat din nou și intră în simbioză cu alt om. Nu există nicio urmă a patetismului care însoțește moartea umană.

— Atunci mă vei ierta, concluzionezi.

Te relaxezi complet și extinzi din nou AmbiSimțurile. Conștiința Comună e tot acolo, așteptând răbdătoare. Te contoapești din nou cu ea, stabilind puntea de legătură. Te scufunzi în ea.

— Sunt gata, spui.

*

Pl on-C, An ce-H și Fy us-S intrară simultan în cabina căpitanului. Primii doi aveau chipurile descompuse din cauza oboselii, al treilea din cauza șocului.

— Ce s-a întâmplat?

— Capsula de salvare, scânci brissul cu blana prinsă din nou în bentițe. Cea în care i-am trimis pe Tr ew-E și We er-Y...

— Ce-i cu ea?

— Nava purtătoare a ratat interceptia.

Căpitanul miji ochii.

— Cum...?

— Din păcate, manevra eșuată a avariat motoarele capsulei și i-a schimbat traiectoria, propulsând-o în spațiu! Tr ew-E și We er-Y sunt...

Vru să spună „morți”, dar își dădu seama că cel din urmă era demult așa. Își încleștă degetele pe canatul ușii. Căpitanul dădu din cap, mohorât.

— Bine, rosti el moale. Mulțumesc!

Dezorientat și cu lacrimi în ochi, Fy us-S se îndepărtă. Ușa se închise în urma lui. Obosiți, Pl on-c și An ce-H se lăsară să cadă pe scaunele din fața biroului căpitanului. Acesta își scărpină barba, gânditor.

— Poate că e mai bine așa, rosti el cu voce joasă.

— Ce?

— Ce s-a întâmplat cu capsula. Nimeni nu va putea demonta versiunea noastră cu halucinațiile. Avem înregistrările, avem imaginea tumorii și a anevrismului... Ridică privirea: Iar eroarea de interceptare nu ne aparține. Îmi pare rău de nenorocitul care a comis-o, dar trebuie să-l lăsăm singur în fața furtunii ca să ne salvăm noi fundurile.

— Poate că are și el pe cineva în spate care să-l scoată cu blana uscată, își dădu cu părerea An ce-H.

Căpitanul ridică din umeri.

— M-aș bucura pentru el. Trase adânc aer în piept: Cum e cu specialiștii?

Pl on-C pufni.

— Pe Caa-poo l-am găsit complet metamorfozat. E bun de dus și adăugat la Marea Barieră Coraliferă din lumea lui.

— Niciun cuvânt de despărțire? Întrebă ironic căpitanul.

Nu că s-ar fi așteptat la așa ceva din partea unui albein. Șeful securității îi confirmă supoziția.

— Ceilalți?

— Omul e catatonic.

— Ce are?

Pl on-C îl privi critic.

— Doar nu speri ca partenerul său să ne comunice asta!

— Nu, firește! se grăbi să aprobe căpitanul. Comentă pentru

sine: Deși nu înțeleg cum poate supraviețui specia nihr doar în relația asta de simbioză. Parcă ar fi doar un accesoriu uman. Vorbi iar cu voce tare: Ce-ați făcut cu ei?

— I-am adus la navetă.

— Fără consimțământul lor, se simți An ce-H dator să remarce.

— Pe drumul de întoarcere îți dau voie să încerci să iei legătura cu ei și să afli dacă sunt de acord cu decizia asta sau nu, îl ironiză căpitanul.

Buna dispoziție îi revenise. Își plesni cele două perechi de palme, apoi și le frecă. Deschise biroul și cotrobăi după șomoioage.

— Cred că putem sărbători!

— Ce?

— Succesul misiunii. Mergem acasă, îi anunță el. Ajungem acolo, dăm veștile mari și așteptăm licitațiile comerciale. Ne vom umple de credite.

— Cum rămâne cu søregaarzi? Întrebă Pl on-C. Am văzut și noi că există, că nu sunt doar o plăsmuire.

Căpitanul se lăsă pe spate și râse satisfăcut.

— Ce-am văzut, dragul meu? Trei siluete care semănau cu descrierile făcute de misiunea anterioară. Nu știm ce e cu ele: dacă sunt ființe, dacă au inteligență... Dădu din mână: Firește că ne vom preocupa de repatrierea specialiștilor după ce vor fi îndeplinite toate demersurile birocratice. Albeinii vor avea vreme să-l adauge pe Caa-poo la Bariera lor de date, iar Ordinul Dual va încerca să descâlcească prin ce experiențe au trecut Allaeus și Stock de au ajuns în starea în care sunt. Vor vedea ce au aflat despre søregaarzi. Dar toate astea vor cere timp. Până atunci, conturile noastre vor fi deja pline. Iar ce se va întâmpla după aceea nu mai e problema noastră!

Inspiră cu nesaț aroma parfumată a șomoiogului. Închise ochii și expiră cu putere.

— Până la urmă, se pare că cei trei sori ai Søregaardului s-au aliniat așa cum trebuie!